

СМЕДЕРЕВСКИ МАГАЗИН

Смедеревски магазин • Децембар 2008. • Година I • Број 3

Магазин

Како завоleti
Смедерево

Чудно неко биће човек
Где ћеш за новака

Стил
латинског заводника

Мали празници
породичне љубави

NEWPRESS

Срећну Нову годину и Божићне празнике
жели вам NEWPRESS

ISSN 1820-9335 * Бесплатан примерак!

9 771820 933007

СТОВАРИШТЕ ОГРЕВНОГ МАТЕРИЈАЛА

ЋУВИК

ЛУГАВЧИНА • 026/761-046
СМЕДЕРЕВО • 026/223-898
026/614-066

ПРОДАЈА СВИХ ВРСТА УГЉА И ОГРЕВНОГ ДРВЕТА

*Најтоплије Вам честитиа новојодишње
и божићне празнике и жели све најбоље!*

SVOJIM POSLOVNIM PARTNERIMA I SUGRAĐANIMA SREĆNE
NOVOGODIŠNJE I BOŽIĆNE PRAZNIKE, I USPEŠNU POSLOVNU
2009. GODINU, ŽELI „INTERMECHANIKA” D.O.O. SMEDEREVO

Издавач:

NEWPRESS d.o.o.

Л. Мушицког 131,
11300 Смедерево
е-mail: info@newpress.co.rs
телефон: 026/642-910
факс: 026/642-911

www.newpress.co.rs

Генерални директор:

Аца Симић

Главни и одговорни уредник:

Саша Николић

Координатор:

Славољуб Гавриловић

Редакција:

Извршни уредник:

Јовица Тишма

Менаџер продаје и маркетинг:

Јована Маленовић

Графички уредник:

Горан Филиповић

Чланови колегијума:

Данијела Срејић

Слободан Срдих

Лектура и коректура:

Снежана Гавриловски

Сарадници:

Снежана Цветковић

Слободанка Радосављевић

Жика Лазић

Дејан Радовановић

Миодраг Д. Степановић

Драган Павловић

В. Алексић

Фотографија:

Љубомир Д. Златановић

Горан Крстић

Стручни консултант:

Горан Ђорђевић

Припрема и штампа:

NEWPRESS d.o.o. Смедерево

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
32+659(497.11)

СМЕДЕРЕВСКИ магазин / главни и
одговорни уредник Саша Николић. –
2008, бр. 1 – Смедерево (Л. Мушицког
131) : Newpress, 2008 – (Смедерево :
Newpress). – 30 cm Месечно
ISSN 1820-9335 = Смедеревски магазин
COBISS.SR-ID 151622156

Поштовани читаоче!

Чујем ових дана да нама **Нова година** неће доћи! Рестрикција, због светске економске кризе, треба каиш да стегнемо и задовољимо се овим што имамо, док не прође.

И одмах се јављају љубитељи теорија завере. Кажу – колико памтим, бар ове последње Нове године, увек су нам западале неке половне, већ изношене... Роба из друге руке. Сетите се само, гуде, како су нам окрњили прошли миленијум. Дочекали смо га дочекујући Нову 2000. годину, иако је она била не **прва у трећем** већ **последња у другом** миленијуму. И, док смо се снашли, нови миленијум нам је стигао као она роба коју купујемо на крају летње туристичке сезоне, ново али сасвим демодје. Уосталом, слично је било и са **Деда Мразом** уз кога нам је уваљена кока кола као замена за витасок. Традиционалног Божић Бату заменио је весели декица кога је баш Кока кола, педесетих година прошлог века, током једне своје маркетиншке кампање обука у црвено-бело, ставила му своју флашицу у руку и заувек нам утварила да је то – оно право.

Не верујемо им.

Па, погледајте само овај **лепи** децембар, месец традиционално намењен празнику поетично названом **свињокољ**, илито **свињска даћа**. То су они **весели** дани када зајапурене домаћице сваки час из куће износе лонце вреле воде, када се **разгаљени** домаћини поносно врзмају по дворишту нуткајући ракијом чак и комшије, јер цаба ти празник ако нема ко да ти завиди, то су они дани када су **мајстори** вешти с ножем на посебној цени, када све мирише на чварке, крвавице, врућу ракију и пржено месо, кад се „ни ‘леба не једе, греота због меса.“ Па онда славе. Права зимска ферагоста, посебно око **Никољдана**. Каже се да светог Николу слави цела Србија – половина Срба га слави, а друга половина иде на славу. Откуд баш њега, заштитника морепловаца, када се зна да се традиционално бојимо воде. И оне у чаши. Жилави смо ми. Знамо за јадац! Зато **Нову годину** почињемо да **чекамо** одмах после Никољдана. Ко да започиње нешто озбиљно за тако кратко време, боље одмах да слаavimo. Узели смо се у памет. Како нас је кроз историју много тога доброг заобишло, за разлику од невоља које су нам биле верне, боље да ми почнемо на време.

Једино нико да помене, акамоли **23. децембра** да слави **посвећеног Јована Деспота**, још једног светог Смедеревца кога смо заборавили. А био је он деспот српски, син деспота Стефана (слепог) и деспотице Ангелине, унук деспота Ђурђа и Јерине. Смедеревац сасвим. Мошти његове, рецимо и то, почивају у манастиру Крушедолу, задужбини брата његовог светог Максима о коме ћемо писати у јануарском броју.

Али, ево, Магазин га се сетио. За почетак. Навићи ћемо се на себе, као што смо се навикли на све друго.

А за Нову годину не бринем. Нешто мора да дође. Зато, ако не буде Нове године какву бисмо желели, нека вам је срећно **Ново нешто**, лепше и боље, што ћемо сами смислити и урадити.

Јовица Тишма

Садржај

Туризам

Хотел „Лаф“

Сентименталне шетње

Тврђава – лепо чудо Србије

Трке у Годомину

Приче о племенитој лепоти

4-11	Трговина која траје	22
4	Путујте око света	24
6	Где ћеш за новака	27

Култура

Грци у свом Смедереву

Сликара поетског сензибилитета

Чудно неко биће човек

Песникова ташта

Стефан Ћирић – поносни ученик руске школе пијанизма

8		
9		
10	Стил живота	28-38
	Ноћ када магија почиње	29
	Кад се казальке поклопе	30
	Брошеви су поново у моди	31
	Стил латинског заводника	32
	И труднице могу бити елегантне	33
	Мерење вратне фалте код плода	34
	Стевин пасуљ прсте да појеш	35
	Е, не могу да се начудим	36
	На осмех одговорите осмехом	37
	Мали празници породичне љубави	38

Економија

ПС.ИТ – реномирана компанија за развој савремених софтверских решења за вођење пословања

19		
	Личности и догађаји	39
	Златни јубилеји одбојке	39

Водич

Hello! Music 4 You

Ноћ када се испуњавају жеље

20-27		
20		
21		
	Раззонода	41-42

Хотел Лаф

У прошлој броју, причајући о смедеревским кафанама, обећали смо Вам причу и о једном смедеревском хоћелу, и то не обичном нећо – евројском, хоћелу оних у Бечу и Пешти... Знам, хоћело је то замислићи: ем Евројски хоћел, хо још у Смедереву. Но, хоћело нећићо је, некад, хоћак хоћићојало.

Пише: Данијела Срејћ

Давно, пре сто тридесет осам година, тачније 1870. смедеревски трговац **Раша Здравковић** звани **Камараш**, поред четири кафане и три механе које је поседовао, подигао је још и хотел са педесет соба. Био је то хотел „**Лаф**“. Овај смедеревски трговац, који је надимак добио по свом занимању, правећи камаре, односно гомиле соли којом је трговао, на самом улазу у хотел поставио је две гранитне фигуре лава дуге три метра, а трећу је уклонио у кровну конструкцију. Како се хотел налазио на пристаништу, сваки гост који је бродом долазио у Смедерево лако је уочавао ове фигуре, а самим тим и хотел који је био смештен у великом, пространом дворишту са свим пратећим објектима: шталама, сењацима и бунаром. Гости су код „Лафа“ имали на располагању кафану, салу за приредбе, трпезарију са засебном кухињом, мени на неколико европских језика, а сваког јутра су уз доручак могли да читају новине из неколико земаља. Кад дођу топли дани и притисне летња жега отвара се испред хотела летња башта. Како би комфор био потпун гостима су стављани

на располагање билијар и жива музика. У сали за приредбе зими су се одржавали балови на којима су се играле **скупне и окретне игре** попут мазурке, полке и валцера. Балови су били отворени за грађанство, а улазницу су плаћали само мушкарци док је за даме улаз био бесплатан.

Сви ти услови стварали су у хотелу гужву јер тада није било друге забаве... „Лаф“ је због својих услуга и стандарда убрзо по подизању постао састајалиште странаца, трговаца и занатлија. Незаобилазни гости били су и новинари. А у кафани овог хотела оформљена је идеја о издавању локалног сатиричног листа „Фенер“. Гости код „Лаф“-а били су и: Ђура Јакшић, Бранислав Нушић, Јанко Веселиновић, Влахо Буковац, Петар Убавкић... и многи други. Вероватно је Ђура Јакшић у „Лафу“ доживео епизоду коју је описао у причи „Комадић швајцарског сира“.

Част ми је скренути пажњу

Када је Раша Здравковић сазидао хотел, дао га је под кирију једном кафецији који је пре тога држао „Старо здање“ у Аранђеловцу. После је закуп прешао на Гају Предраговића, кафецију из Ковина, који се са својим хотелом „Национал“, у непосредној близини „Лафа“, показао као одличан организатор и умешан келнер. Када је Јован Јелисављевић, гостионичар из Смедерева, почео да ради у хотелу Лаф, дао је у Мале Новине бр.55 овакав оглас: „Овде у Смедереву отворио сам и почео да радим. Част ми је скренути пажњу поштованих путника да се у моме хотелу свагда налази велики број уредно елегантно намештених путничких соба, на чију се чистоту у сваком погледу поклања особита пажња као и на уредну и солидну послугу пошто можете добити фришког гулаша и друге разне сорте. Цене јелу, пићу и собама умерене.“

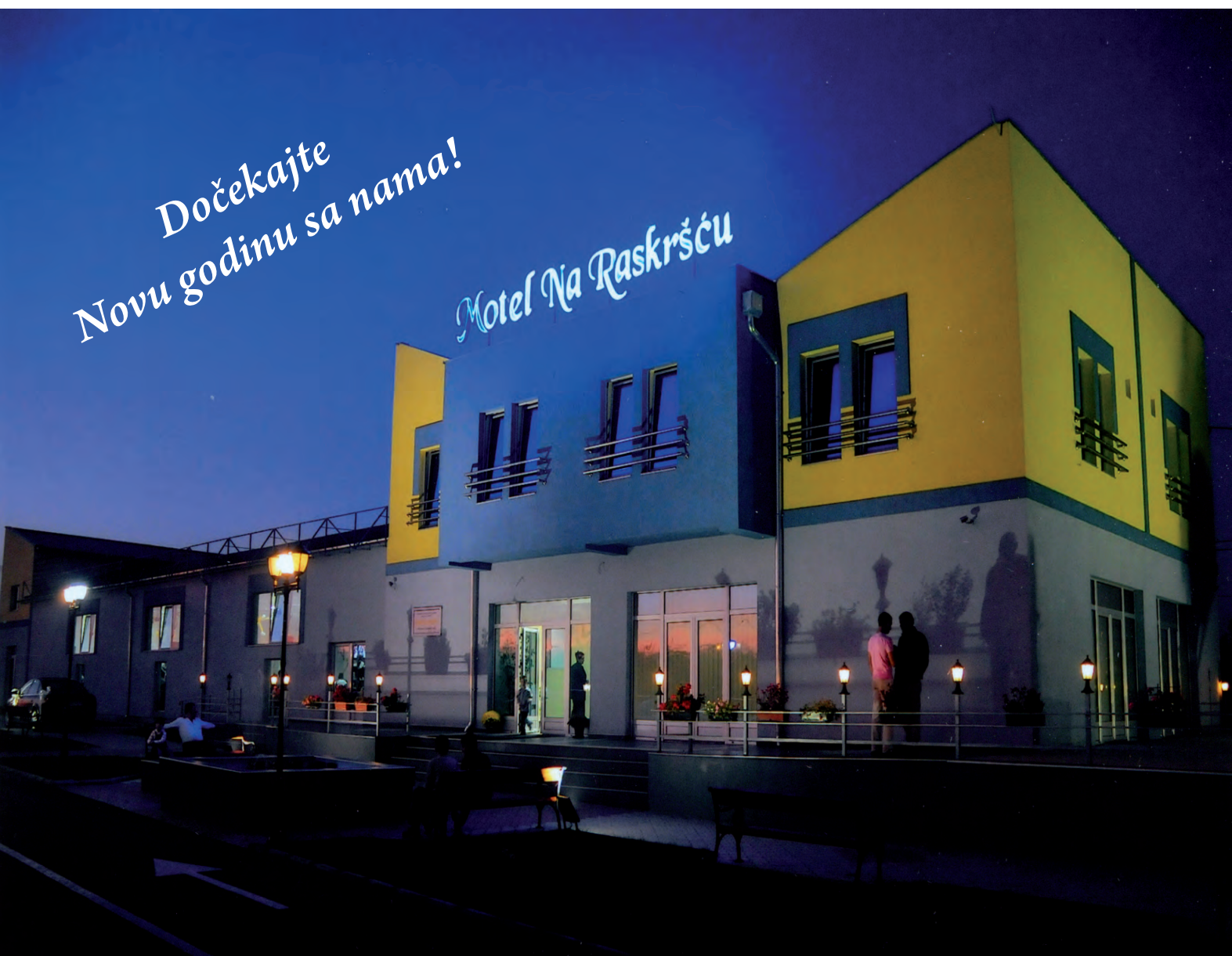
Како је Смедерево тада имало преко двадесет европских и домаћих извозничких и увозничких фирми, њихови представници, ондашња интелигенција, сладокусци и винари – сви су се сретали код „Лаф“-а. Док су они уз добро мезе и вино размењивали своја искуства и ставове и склапали послове, за столом у углу кафане седео је **Милорад Демидов** „знаменитост“ хотела „Лаф“...

Животна прича овог смедеревца је надамне занимљива. По-томак Грка са Кипра, Милорад је био ванредно леп и наочит. Како је радио у Београду, у дирекцији железница где је било и француза, научио је француски језик и убрзо је послат у централу, у Париз. С обзиром да је поседовао изузетну лепоту имао је много успеха код жена. Тако се у њега заљубила и једна Русиња, жена неког Демидова. Милорад је проводио дивне дане уз ову лепотицу све док га једне ноћи нису претукла два плаћеника... Због тешких повреда главе из болнице је одмах пребачен у лудницу, а

касније је због испада на улицама Париза протеран у родно Смедерево... Овде је Милорад ноћима шетао кејом дочекујући лађе и возове, сањајући о томе да се врати у Париз и нађе своју драгу Демидову. Због тога што је одлично говорио француски, а имао је и понашање најпрефињенијег Парижанина, у Смедереву је уживао симпатије свих Француза, па су му они давали своје старе жакете, кравате и цилиндрије те је увек био нацифран, уштогљен и горд према околини. Демидов је увек седео неколико столова даље од Француза, чекајући да му келнери донесу остатке њихових јела. У међувремену је читао француске новине или сам играо партију билијара. Са Србима је ретко разговарао.

Живот је окончао у свом жутом капуту, прекривен француским новинама... Нађен је мртав. Била је 1914. година.

А само годину дана након што је изгубио своју „знамениту“ личност, хотел „Лаф“ је порушен у бомбардовању 1915. године ...

*Srećnu Novu 2009. godinu i Božićne praznike želi Vam
Vaš "Motel na Raskršću"*

Сентименталне шетње

Гошњо неїрїмеїно смењују се їенерације, мењају се излози, власници сїанова, уличне їагле, несїају куће и баїїїе, калдрма и сїаро дрвеће. Град їоїрїма нове обїке, а сећања їосїају уїїочїїїїе смїсла за нове власнїке.

Пише: Дејан Радовановић

У данашње време када медији и мода одређују нашу стварност, навикли смо да завирујемо у туђе животе, заробљене у кући Великог Брата, док своје дане препуштамо колотечини. Ужурбани јадикујемо због недостатка времена, лишавајући себе, а посебно своју децу, заједничких успомена. Више се и не питамо када смо опуштено прошетали градом, сами или са блиским људима, подсетили се детињства, скривања од родитеља у Тврђави, на Мајдану или у Грчкој рупи, излета до Синдикалног или Југова, прве вожње чамцем до Провале. Необавезна шетња данас није "in", постала је "passe" како се говорило некада. Замењена је породичним одласцима у мегамаркете, који су постали нека врста савремених храмова. Упоредо сентименталност је попримила призвук архаичног и искључиво патетичног, те се упорно трудимо да будемо сурово прагматични, реални и објективни. Заборавили смо да је управо субјективан осећај, прожет личним искуствима, у сржи сваке љубави, природно и љубави према свом животном простору, улици, граду...

У жељи да подстакнемо заборављену осећајност прошетаћемо градом кроз сећања, надајући се да ће нам свима помоћи да поново заволимо овај град или научимо друге да га воле.

Гребеном панонског мора

Прва сазнања о геологији била су нам збуњујућа. О преплићању милиона година, ледених доба са топлим периодима, мерењу континентата и издизању планина, слушали смо без даха, али прилично сумњичаво, међутим, када је на ред долазила прича о Панонском мору, понашали смо се саучеснички, као директни сведоци. Занимљиво је да се такво размишљање одржава генерацијама. Готово је немогуће разуверити људе да свакако нису могли видети огромне алке за које су везивани бродови непостојеће панонске флоте, јер наша искуства и предања не сежу тако дубоко у прошлост.

Наиме, Панонско море је настало пре 12 милиона година, а нестало је крајем плиоцена пре 3 милиона година. Корито Дунава представља моћан траг којим је пробивши се кроз Ђердапску клисуру, постепено отекло. Остале су непрегледне баруштине и насlage песка, који су јаки ветрови током смењивања ледених и међуледених доба у периоду квартара разносили, стварајући огромне насlage жутог, готово окамењеног леса, на којем почивају куће смедеревских брђана.

Какве су се само фантастичне теорије о Панонском мору развијале када смо као деца, уморни од фудбала, седели на заравни изнад Спортског центра у изградњи, загледи на пучини на северу. Свако се из ината држао своје приче, а сви заједно смо били уверени да ће макета Спортског центра за коју годину постаје стварност, која заклања наше дечије приморске видике. Тада

Лесни профил код Сиорїјскої ценїтра (на мањої слици: їраїови фосїлизованих їужева и шкољки) – Фоїто Д. Радовановић

Појлед на Карађорђево брдо – Фојто Д. Радовановић

је испод нас још увек стајала кућа Бранка Јефремовића и високи димњак његове циглане, која је и појела тоне и тоне наталожених остатака са дна Панонског мора. Били смо задивљени жутом бојом и величином профила, који је након рушења димњака циглане остао једини сведок њеног рада. Нама је био идеална сценографија, која је замењивала Аризону и Колорадо, док смо сваког часа ишчекивали напад дивљих индијанаца из суседне зграде на мирну колону досељеника и каубоја.

Тек много касније сазнали смо да су наше игре и пентрања по овом профилу можда оштетиле поједине трагове првог присуства људи на нашем подручју, који су датовани у време између 30 и 25 хиљада година. Једноставне алатке од окресаних камених облука пронађене у слојевима леса, представљају скромне палеолитске трагове, који су иначе ретки на тлу Србије, а нашим правилицима дају нове димензије.

У потрази за видљивим траговима лесних наноса можемо прошетати падинама окренутим ка Годоминском пољу, нарочито код Грчке рупе, а уколико се држимо скромних смедеревских висока ходајући преко Ловачког брда и Мајдана, Редутском улицом лако излазимо на врх Карађорђевог брда где почиње стари Удовички пут, данас Горичка улица. У близини Виле Обреновића, код Провалије, пут је готово однео клизиште, када се огромна количина земље сручила ка Дунаву.

У самом центру града, потпуно заборављен и углавном непознат, а по причама тајанствен, налази се Мајдан (рудник на арапском). Жути мајдански лесни песак коришћен је за насипање Доњег града и Тврђаве, највише после петојунске експлозије, када су током Другог светског рата вођени велики радови на обнови

града. Приликом земљаних радова по граду лепо се могу видети жути слојеви дебљине од 0,5 до 1 метра. Многе приче о тајним пролазима и ходницима испод Смедерева, најбоље се могу повезати управо са Мајданом, јер је лес у исто време чврст и лак за копање, тако да су старе куће у Кнез Михајловој улици, које се налаћају на Мајдан имале подруме директно укопане у брдо. Временом су они углавном зарушени, као и подруми који су постојали у другим улицама, које окружују Мајдан (Анте Протића, Јоакима Вујића, Словенска, Гробљанска, Србина). Један од ретких који је постао познат и коришћен у новије време је познат као клуб Андерграунд из Центра за културу. У опасним временима ови лагуми су коришћени за скривање. Њихова дужина, повезаност и тајновитост постали су предмет легендарних прича, које није истраживао нико осим деце, те их људи слободно шире и надограђују, повезују их са лагумима у Грчкој рупи, тајним тунелима деспота Ђурђа испод Дунава и другим чудесним причама. Међутим, ове бајковите слике из маште, у реалности су затрпане гомилама отпада, а простор који би могао да представља један од најлепших паркова у граду остаје скрајнут и непознат, готово као да је и данас прекривен водом Панонског мора.

Тврђава — лепо чудо Србије

Недавно је наш имењак, Полиџикин маџазин, објавио сјецијалан догађај у коме се налази 28 њириодних и њрадџиџељских чуда Србије које су чџиџаоџи изабрали. И наша Тврђава се нашла међу њима, џиџи је догађајан разлој да се њоме џионосимо. Здој џиоџа ћемо од овој дроја објављиваџи џексџиове којима је средњевековни Град Смедерево био инсџираџија.

Дођоше у Смедерево током зиме и многи непознати људи из белог света. Њихови оштри гласови и неразумљиве речи створише забуну међу нашим људима. Смедерево поста претесно да их све прими па на брзину сазидаше многе дрвене куће. После, тих кућа беше све више по Римској Винцентији, све до Ауреус Монса. Никоше и путеви. А кад мину тешка зима почеше да копају огроман троугао у коме ће касније уградити дебеле темеље новог града. Место беше сувише мочварно, уз две воде. Морали су да копају и велики канал с копна како би и са јужне стране вода штитила град. А на том мочварном земљишту, на баруштини препуној блата и трске, треба да никне град од камена, и црква, и гробље и куће за становање људи.

Српски неимари говорили су да град мора пропасти чим се гради са три угла. Где су четири стране света као што нашој вери приличи. Зар се на Турке морамо угледати. Наша мрзост према њима није мања од њихове мрзости према нама али наша вера је јача и Бог је наш а не њихов. Наљутиће се што не поштујемо наше обичаје и наше навике.

Колику сигурност може дати ово упориште уз једну велику и једну мању реку. Зар га Ђурађ не гради себе ради, да би лако и брзо могао да оде Угрима код којих има куће и имање.

Али тако су желели страни људи у лепим оделима, однеговани и бели, ситних и хладних очију. Са једне стране били су брежуљци, са друге Годоминско поље и река Језава. Између њих пролазио је пут. Али што је време више одмицало он је све мање био пут наде. Бојали су се људи да се тим путем више неће вратити и да ће тим путем једног дана протутњати турска сила.

У почетку и сами занети послом мајстори су говорили да то неће бити тврђава него прави водени град. Браниће га Дунав, Језава и дубок и широк канал а пре њих браниће нас велика околна брда. После, што је време више протицало, и сами некако отупише, њихово одушељење спласну. Престаше да много разговарају. Осорно су одговарали на постављена питања, често су одсутно гледали према брдима и према далекој и мочварној равници с друге стране Дунава.

Градитељи посташе уморни али, иако пожутава лица од претераног рада и неспавања, још су били здрави.

Колико само земље ископаше, као да ће реку преграђивати. Копали су а вода је

пунила то што су ископали. После копаше канал па обуставише радове.

Многи посташе крвави. Најпре бледи, после прозирних лица. Полумесец, који се појављивао пред зору, хладан и блед, као да их је опомињао да ће сутрашњи дан бити гори од претходног. Али наредбе су биле без поговора, иза њих су стајали печати двора и усмена и строга казивања деспотичиног брата. На сваки шапат мотрили су непознати људи који се тих дана још у већем броју појавише у Смедереву.

Кад сам први пут дошао, не за стално, видео сам само гомилу песка и креча и брда камења. Али чини ми се да је више него камења било људи. Мували су се поред река и окол, све даље према Браничеву, до Браничева можда. Ноћу су спавали на кратко, под небом, ако небо беше мутно и пресито облацима. Ако ноћу светлеше месец радили су спрам његовог видела.

Али месец је некако крвав излазио испод облака или се то њима само причињавало. Можда је облак натруњен нечим или небо мерка земљу и сићушне људе на њој.

Те године набрекла од кише, Језава се излила на Годоминско поље, испресецано баруштинама, предвече се пресијавало. Кад је сунце жегло дрхтали су људи и њихова неухрањена стока. Сви су вукли крупно камење, упорно и немо, само њихове очи као да су питале хоће ли се све добро у те зидине уградити, све колске запреге, сви уморни и испошћени удови и дланови тежачки, препуни набреклим жуљевима и гној.

Сећам се тих својих долазака. То су биле године неразумевања али и потајних нада које су као титрај лебделе изнад људи, изнад њихових поцепаних одела и рано остарелих лица.

Да ли је град овај одбрана, закаснило време или је хир деспотице да има свој сјај. Хоће ли град пропасти као што ми пропадамо или ће нас истински надживети и служити будућим покољењима. Можда ће, кад се сагради, постати охол, удаљен од нас, заборављајући нашу муку и зној.

После су причали како су кулчили десет година. Рушили су Монс Ауреус, Маргум и Винцеу, Виминациум и Браничево. Рушили су сва утврђења. И гробља су рушил да би саградили нови град. Доносили су не само камење него и страх да рушењем тих утврђења нису купили сва њихова проклетства и да их нису узидали као ситан, наталожен прах који ће одједном да васкрсне.

Старци су говорили: звезде су над Смедеревом лажно засветлеле. Шта ће нам престоци град кад нож по његовом трбуху већ ровари. Овде ће доћи до последње сече глава, до помућеног предсмртног погледа прашњаве и блатњаве српске војске, док ће најамници, претплаћени у свом војничком занату, склонити што даље, спремни да се под истим условима приклоне новом господару друкчије вере.

Мутна је Језава, мутно је и Дунав, као и сам живот, али је земља дубока и у њеним недримима има довољно камења за свачију кућу, за свачији дворца и довољно места има за сваку травку и за свако дрво. И простора има за свачији гроб. Посвуда је храстове и букове шуме, грабове и љескове, има липе, клена и брезе чак. Али град који градимо не тражи много ни земље ни дрвета. Само камен тражи а ти га земљо овде немаш. Морамо га довлачити из целе наше државе, преко планина и река, из руке у руку.

Можда је требало да останемо у Некудиму. Тамо је земља растресита, мека и плодна, шуме су препуне дивљачи, вода је питка, нема камења, али могли смо летњиковац да проширимо да престоци град буде. Гурнуће нас камен у земљу. Господе, разводни страх, улиј нам храброст.

Говорило се: Деспот чува благо. Нас не плаћа а странце обилато награђује.

Богат си, Деспоте. Твоји су сви рудници и све ковнице новца. У одајама кријеш товари злата и сребра, златних и сребрних предмета, млетачких, угарских и турских дуката, од сиротиње узимаш, гладне остављаш. Палату зидаш иако наша уста и уста наше деце остају жељна хлеба.

Где су недеље, где су празници, без сна смо данима и ноћима.

Све је исто, само рад, гори од сваког тежачког занимања.

Свуда је човек до човека, камен до камена, безброј коњских и колских товара.

Шапат је пролазио ивицом прозеблех, од мрза и жеђи распукнутих усана, проносио се погледом у коме је свако тражио сажалење за себе.

Кад сам први пут долазио гледао сам људе, а после у сновима и на јави кад сам поново долазио као да сам сретао њихове костуре. Градозиданије се отеже на месеце, месеци на године. У свему томе прође читав живот.

Трке у Годомину

(...) Сваке године Језавско Коло Јахача, названо по рукавцу Мораве, Језави, која се код Смедерева улива у Дунав одржавало је трке у Годомину, равном и плодном пољу, уоквиреном овим трима водама и чувеном са својих ливада. На ушћу Језаве у Дунав подигао је средином XV века Деспот Ђурађ Бранковић Смедеревски град, који је још за пола века продужио живот средњовековне Србије. Зидео га је по плану цариградског града, у виду правилног троугла Кантакузен, брат „Проклети“ Јерине.

На самом ушћу налази се и данас велика дворска кула накривљена сад једним делом од удара немачке гранате из топа калибра 42 у Првом светском рату. Са ње је некада Јерина, окружена дворанима, посматрала јуначке игре својих витезова по широком Годоминском пољу и мегдане са Турцима Каице Војводе и Змај Огњена Вука.

Пет векова доцније, док су се доле на истом месту одигравала нова модерна такмичења, по градским бедемима шетали су се само голубови. С времена на време, прнуо би понеки, праћен одмах парњакком, до друге куле, где би наставили своја гугутања, пуна удварања и љубавних прекора. Сити од изобиља жита по градским магацинима, бацили би покаткад равнодушни поглед на шарену гомилу света и облаке прашине, који су се дизали из коња и џокеја на примитивној стази „Језавског Кола Јахача“.

На Петровдан, о нашој слави, искрадох се између гостију и са нашим тркачким грлом привезаним за чезе, Добросав ме одвесе до трке.

Провизорно и врло скромно уређено тркалиште, мени је тада изгледало као из бајке.

Близу циља ограђено је било летвама неколико ложа, а за седишта пренете са рабацијским колима клупе из парка на кеју. Остало је било стајање, одакле је допирао отегнути глас Мине бозације: „Ладна – ледена“. Жика Сараф покрио је био великим шаторским крилом своју кладоницу и привлачио муштерије колико јединим хладом на ужареном тркалишту, толико и фишецима сребрних динара и банкама у омотима за срећне добитнике.

Прву ложу заузео је са својим гостима сопственик фаворита у главној трци трогодишњака, газда Драги, извозник жита навелико из старе смедеревске трговачке куће. Наочит и још млад, полагао је на своју спољашњост. Облачио се по тадашњој моди, а држање му је одговарало угледу напредног савременог трговца. Носио је на модеран начин у горњим џеповима прслук, у једном сат, а за други прикачен и провучен на средини кроз рупицу за дугме, танак златни ланац на чијем је кра-

ју висила емаљирана коњска потковица у минијатури. При ходу, мало истурених лактова, покретао је руке скоро укрштавајући их испред себе и елегантно придржавао палцима манжетне, док су му се панталоне, врло тесне у коленима, а јако широке доле, лепршале око шедро ципела, чије је шплицасте врхове избацивао у страну.

Његова жена, врло весела и жива Вршчанка, хладила је лезеом свој деколте, који је од претерано стегнутог мидера скоро био водораван.

До ње, са сентименталним изразом очију, њена пријатељица госпа Кајка, отпоздрављала је познаницима спуштањем својих дугих трепавица и обода свог великог шешира, пуног цвећа који се једва држао на баушима и заклањао њеног мужа апотекара. Витког стаса, испољених облика а тесно стегнутог струка, она је потпуно одговарала укусу тог времена и за њом су уздисали супленти и судски писари, а стрелјали је очима официри из артилеријског дивизиона на пиву пред хотелом „Лаф“. Премирала је кад би на поселима певала, пратећи се на клавиру: „Кад се шетам овом стазом моје срце куца јаче“. Она је и сада, у пуном сјају своје летње хаљине од воалаза са закопчаном чипкастом крајном до врха њеног белог врата, привлачила општу пажњу на тркалишту.

Смелије испољавање свог тријумфалног расположења кочило јој је, међутим, из једне друге ложе, стална њена мора и најбоље обавештена личност о свим друштвеним збивањима, не само у вароши,

већ и по забаченим виноградским вилама, покренута и округла као лопта, госпођа Јела. Она је и сад нетремице пратила сваки госпа Кајкин покрет и живо га коментирала са својом врло заинтересованом околином. Једини изузетак у том говориљивом друштву чинио је њен муж, судија, који је изгубио реч још у медуном месецу и свој принудни недостатак говорничког дара заменио достојанственим изгледом, чему су много доприносили златан цвикер и жакет са закопчаним дугметом тачно на врх његовог правилно заокруженог трбуха.

Код самог пободеног стуба подигнута је била изнад земље ложа са три столице за судије. На десној, седео је наслоњен рукама на ограду и са истуреним стомаком испод оградe, претседник општине кмет Љуба и доброћудно се смешкао, машући рукама пролазницима. Као прави народни човек, неговао је пријатељство са свима, што му је доносило општинске изборе без много умних напрезања.

Не показујући ниједним покретом лица интересовање за докивања и маловарошка пецкања, разматрао је мирно дурбином писту и њене кривине други судија, Милутин Калкаљера. Од свог оца, најбогатијег смедеревског трговца, наследио је надимак и толико дуката, „да се ни кашиком не могу појести“, како му је рекао стари Калкаљера, кад је умирао. Он их је, међутим, спљискао у иностранству за три године и постао чиновник у банци, чији је сопственик некада био његов отац. Али, изобиље и раскош у малости и доцнија

Фото Дунав

искуства са другом страном живота, оставили су на њему трага, и својим лежерним држањем, са оштрим профилом лица без емоција, он је у потпуности испуњавао услове за центлмена жирија на једној спортској приредби строгих правила и европског карактера.

Иза њих је седео скромно и повучено трећи судија, марвени лекар Обрадовић, коме је једино његов позив наметнуо ову монденску улогу.

Близу старта гомила Цигана могла је бесплатно да навија за свог љубимца Мику џамбаса и његовог циганског ата, чију је сву гриву исплео.

Коњи се једва некако поравнаше. Међутим, starter је био препунио пиштољ барутом и од јакког пуцња раштркаше се више у ширину, него у правцу циља. Цигани се разбежаше уз вику: „Немој, Мико, у Језаву“.

Из те пометње изби и приведе сигурно трку, држећи стално отстојање од три дужине испред осталих, газда Драгова кобила, коју је јахао лак и окретан као чигра, његов кочијаш, Циганче Фуга. Свој надимак је добио због црне боје лица са спљоштеним малим носом, чије су рашчепљене ноздрве допирале скоро до пола образа. Добросав је нарочито нервирао, кад би проишао газда Драговим лаким „гумиредером“ поред нашег гломазног фијакера.

Иза фаворита, поред зеленка Пере Дурле, сопственика трикотаже, јахао је уједначено и одмерено Добросав, очигледно чувајући коњу снагу. Што су ближе циљу, трка се све више растезала, а далеко иза свих, један сељак је немилице шибао коња, иако на безнадежном отстојању, тако да је изгледало, да сам за себе трчи трку.

Пред последњим завијутком, Добросав изненада ошину неколико пута корбачм коња и у пресеку кривине наглим заокретом доби две дућине. Фуга га тек онда примети и, окрећући се, једнако поче из све снаге неравномерно да удара кобилу кробачем, чак и усред скока. Тиме је само узнемири и поремети јој пун замах. Док се снашао, Добросав се већ био изједначио са њим.

Ослоњен само на коленима, не додирујући седло, он је био полагао скоро преко коњског врата и држећи кратко узде, својим снажним мишицама и покретима тела, давао је све јачи темпо. Изгледало је као да он носи коња. На самом циљу, јаким замахом руку, испружи му главу и доби трку за кратку њушку испред фаворита.

Госпа Калка цикну у разочарању из газда Драгове ложе, на шта се госпођа Јела подмигну са дамама у својој, а Жика Сартал протра задовољно руке испред кладионице. Неуспех фаворита напунио му је џепове. Он затим нежно помилова коња по сапима, кога је Добросав са скинутим седлом водио ка ваги и толико му исцрпио снагу да је више личио на кљусе испрегнуто из талига, него на победника трке. Газда Драги потапша реда ради своју кобилу по врату и промрмља Фуги, који је гледао у земљу и шкрипао зубима: „Баш си шмокљан“.

Кад се, после још две трке, заврши петровдански састанак Језавског Кола Јахача, Смедеревци се разиђоше право кућама, уморни од сунца и гужве, не слутећи да им је Добросав приредио узбуђења на којима би им позавидели гледаоци трка на Лоншану и у Епсому. (...)

Сјасоје Јефремовић

Прича о племенитој лепоти

Сећаиће ли се Бебе, оној йони коњића збој која је деведесетих йодина звонило Тврђавом радосно гечје цичање? Вукући маму и йајћу за руку, журили су свакој дана на јахање и фоййографисање, миловали је, нућкали йправом, вукли за йриву и реј, као да им је йграчка... И Беба је све йио мирно йодносила. После је сййййао Бисер, леј, йионосан, йрави – велики коњ, а неке девојчице и дечаки који су збој Бебе заволели ову йлеменићу живойићу йосййали су свакодневни йосейићоци Школе јахања коју је Фоййо Дунав орйанизо-вао у Тврђави.

Био је то зачетак данашњег Коњичког клуба Смедерево, о чијој релативно краткој, али за мало година веома богатој историји овако говори господин **Милорад Поповић**:

„Иако нисмо били и формално основани као клуб, почели смо да се такмичимо већ 2004. године, и то у endurance и вожњи запрега. Endurance је нека врста јахачког маратона у коме се коњ и јахач такмиче у издржљивости и оријентацији у простору. Иначе, за ову дисциплину правила су веома строга јер јахач на путу до циља не сме да измори коња, дакле, то није бесомучна јурњава већ фино јахање у природи.

Клуб је званично основан марта 2006. године, када смо почели и да организујемо коњичке манифестације на градском нивоу. Прва је била **Златни прстен града Смедерева**, једна манифестација која је у наш град вратила дух традиције јер су се девојке, чланице културно-уметничких друштава, у улози потенцијалних удавача такмичиле да, возећи се у фијакеру или чезама, вретеном улове прстен. Било је то на градском Тргу, на Цвети, праћено великом изложбом цвећа, а све са циљем да истакнемо умешност и лепоту девојака и вештину возача запрега. И одзив запрега је био фантастичан, имали смо такмичаре из разних крајева Србије.

Друга манифестација је била у Тврђави када смо, после 60 година, опет организовали **Изложбу коња и такмичење у вожњи фијакера** – једнопрега, дво-прега, и такозвано такмичење у вожњи на чуњеве.

Трећа манифестација, односно такмичење које смо организовали био је наш јахачки маратон, **Endurance од Виле Обреновића до манастира Раиновац**, на стази дугој 44 км. Главни циљ нам је био да представимо један потенцијални смедеревски бренд – Вилу Обреновића, да учесницима из разних градова у Србији

Фоййо Дунав

покажемо наше предивне винограде и воћњаке који се огледају у Дунаву, јер је стаза управо кроз њих пролазила.

Прошле године смо покренули још једну манифестацију, **Маратонско такмичење запрега у Шалиначком лугу**. Хтели смо тиме да представимо још један смедеревски бренд изузетне лепоте, али и да скренемо пажњу на угроженост луга. Ово такмичење смо организовали и ове године, сада под именом Маратон запрега „Шалиначки луг“. У Тврђави смо, на Цвети, организовали манифестацију „Златни прстен града Смедерева“, и као предпрограм Смедеревској јесени још једну изложбу коња и такмичење фијакера „Појурите коњи моји“ – каже нам господин Поповић, очигледно поносан на рад клуба. Да то потврди, додаје и податак да су осим Смедереваца, чланови Коњичког клуба Смедерево и успешни јакхачи и возачи запрега из Ковина, Баваништа, Болеча, Гроцке, Шалинца, Михајловца, Липа, Радинца, и да сви они учествују на свим овим такмичењима. Наравно, и освајају награде. Најуспешнија нада Коњичког клуба Смедерево је **Мина Марковић**, петнаестогодишња девојчица која упорно тренира и, наравно, веома успешно осваја награде.

Онима који су, можда и због ове приче, пожелели да се опробају у коњичком спорту, или бар да уживају у племенитој лепоти коња, кажемо да се штале Коњичког клуба Смедерево налазе на економији пољопривредне школе „Деспод Ђурађ“, иза економске школе. Биће дочекани дободошљацим.

J. T. – J. M.

Грци у свом Смедереву

Колико с'ће љуџа били на лејџовању у Грчкој? Како с'ће се са Грцима с'јоразумевали? Па, на српском, нормално! Чије ђесме српски ђевачи најчешиће одбрађују, ђерађују и као своје хиџове ђевају? Па, Грчке, наравно! Ёшо доброј ђочейка за нашу ђричу.

Дакле, Ако сте бар једанпут били у Грчкој на летовању, већ тиме сте дали значајан допринос јачању српско-грчког пријатељства. Ако сте уз то и заљубљеник у грчку културу и музику или језик, нема потребе да тражите друге разлоге како бисте постали члан **Удружења српско-грчког пријатељства**. Јер, то пријатељство је концепт посебног односа између два балканска народа који је почео да се формира у 19. веку, инспирисан заједничком борбом за ослобођење од турске власти. Потврдио се већ током Првог светског рата, 1916. године када је сто педесет хиљада српских војника и цивила било евакуисано на грчко острво Крф. Тада је почело да се гради српско-грчко пријатељство које и данас траје.

У Смедереву га на посебан начин негује **Удружење српско-грчког пријатељства „Кантакузина“**. Основано је 22.11.2007. године, а решењем Министарства за државну и локалну самоуправу Републике Србије уписано је у Регистар удружења, као добровољно, неполитичко, невладино и непрофитабилно удружење грађана са разноврстаном делатношћу за друштвене активности.

„Удружење окупља грађане грчког порекла и грчке етничке заједнице на овим просторима, односно у Смедереву, као и све друге грађане који, без обзира на националну припадност и порекло, желе да помогну јачању пријатељства српског и грчког народа и прихватају све активности које ту везу јачају.“ Објаснио нам је председник Удружења **Петар Родиџис**. „Наша прича почиње још пре оснивачке скупштине. Имали смо жељу да обновимо нешу везу са грчким градом Велестином која је била прекинута 1999. године. Посетили смо овај град који се налази на пола пута изме-

ђу Солуна и Атине, неких петнаестак километара од обале. Житељи Велестина су нас лепо дочекали и угостили и показали да и са њихове стране постоји заинтересованост да се српско-грчке везе обнове.“

Рига од Фере

Велестино је родно место Риге од Фере, грчког националног хероја, убијеног 1798. године у Небојшиној кули у Београду. По предању, када су га убили Турци су његово тело ставили у чамац који су пустили низ Дунав, а последње место где је виђен било је управо код смедеревске обале.

„Становници Велестина негују успомену на овог хероја и свог славног суграђанина“ – каже Петар – „Обострану заинтересованост за обнављање братства Срба и Грка видели смо као Удружење грађана, и онда смо организовали оснивачку скупштину, направили статут, дефинисали програм и активности, и у складу са тим смо се организовали.“

У статуту нам као задатак стоји организовање манифестација које имају за циљ да кроз забавне и едукативне програме и пројекте допринесу очувању традиција и развоју културе и туризма у средини у којој се Удружење налази. Због тога смо већ у првој години нашег постојања организовали Дечији међународни ускршњи фестивал под покровитељством града. Овај фестивал ће мо сигурно организовати и наредних година, са жељом да постане традиционалан.

Први годину постојања Удружења прослављамо поносни на послове које смо урадили: Уредили смо плато поред канцеларије Удружења, у ТЦ Надвожњак, и адаптирали га за деџе потребе. Ускоро планирамо да ту направимо и један мали амфитеатар који ће подсећати на онај на Акропољу у Атини. Осим овога имали смо и програме везане за упознавање грађана са нашим деловањем. Једна од активности за нашу афирмацију био је штанд на привредном сајму у време Смедеревске јесени, где смо се трудили да јавност упознамо са Удружењем.

Чланови Удружења ђрчко-српској ђријатељс'тва (фот'о из личне колекциј'е П. Родиџиса)

Говорите ли Грчки

Све чиме се у Удружењу бавимо односи се превасходно на приближавање грчког језика и културе нашим суграђанима. Због тога смо покренули почетни курс Грчког језика који је намењен првенствено члановима Удружења. Имамо 15 полазника узраста од 18 до 70 година. Сви су одлични ђаци и лепо напредују у учењу грчког језика, који се некада, пре свега захваљујући трговцима, често чуо и говорио у Смедереву.

Из пријаве за чланство у Удружењу потекло је једно занимљиво пријатељство које је са собом донело и једну непланирану, али лепу активност Удружења. Наиме, реч је о познатом суграђанину, књижевнику Владимиру Карићу. Он нам је уступио своју личну библиотеку од око 4000 књига које ће бити доступне свим члановима Удружења. Тако смо дошли на идеју да отворимо малу јавну библиотеку коју ћемо временом да обогаћујемо."

Уз позив да их заинтересовани могу посетити сваког радног дана од 17 до 20 часова у просторијама које се налазе у Тржном центру "Надвожњак", локал 112 у приземљу, господин Петар Родифцис је причу о Удружењу српско-грчког пријатељства "Кантакузина" завршио, каже – важном напоменом – да Удружење не носи случајно ово име. Наиме, Кантакузини су стара грчка племићка лоза која са Србијом има јаке историјске везе. Димитрије Кантакузин, унук византијског цара Јована VI Кантакузина, рођен око 1343. а умро око 1415. године, био је песник који је, сматра се, живео у Новом Брду. Његова ћерка Ирина била је српска деспотица Јерина Бранковић, супруга деспота Ђурђа. Ова умна жена, због тешког кулука под којим је Смедерево грађено неправедно названа *Проклетом Јерином*, пре је заслужила да буде упамћена као мудра и пожртвована владарка. Тома Кантакузин, брат Јеринин, био је главни архитекта при градњи Смедерева које је подигнуто по угледу на царски Константинопољ, престоницу Византије.

J. M.

Пућа од Фере, грчки ђесник и национални јунак

- kursevi engleskog jezika na svim nivoima znanja
- kolektivna obuka zaposlenih
- usluge stručnog prevodenja
- usluge sudskog tumača za engleski jezik
- informatička obuka i sticanje međunarodno priznatih sertifikata

Vrhunska stručnost predavača i prevodilaca, spremnost za svaki vid saradnje, usklađivanje termina za izvođenje nastave.

Povoljne cene i uslovi plaćanja

Lakše i lepše uz SMART!

Kralja Petra I, br. 9
tel. 026/640-151, 640-152;
www.smartsd.edu.yu
e-mail:smartsd@sezampro.yu

ALTO D.O.O.
AUTO DELOVI

UL. SRPSKIH SOVJETA 3
11300 SMEDEREVO
Tel.: 026/ 617 539; 617 833

SMART
škola računara i stranih jezika

Сликари поетског сензибилитета

Милан Лукић – Мићо, сликар и акварелиста, живи и ствара у Смедереву последњих двадесетак година. Током овог периода приредио је седам самосталних изложби слика, од којих је последња била реtrosпективна „смедеревског циклуса“. Овај софистицирани ликовни поет, изузетне стваралачке енергије, насликао је реtrosпективан низ слика, акварела и цртежа, чиме је зацртао дубок траг у ликовној култури Смедерева.

Пише: мр Снежана Цвејковић

Прва смедеревска ретроспектива уметности Милана Лукића приређена је у мају 2007. године у Галерији савремене уметности и њен радни назив био је „Боја сам ја. Боја је мој смисао живота.“ Ове речи концептирају ликовни сензибилитет овог уметника. У његовом стваралаштву експресивност боје јесте основни, пресудни и чак драматични елемент. Гипки, вибрантни и звонки потези четкицом стварају живо, бојено ткиво слике. Мотиви на сликама су готово увек из природе, углавном пејзажи и мртве природе, понека бизарна сцена дворишта, градска ведута, и најмање, односно најређе портрет, то јест људска фигура.

Милан Лукић – Мићо, Смедеревцем је постао од 1990. године. Пре тога, 1983. године имао је самосталну изложбу акварела у смедеревском Дому културе као гостујући уметник из Љубљане, што је био и први контакт са ликовном публиком нашег града. Рођен у Осјечанима, код Добоја, у Босни, живео је у Травнику, Корчули, Добоју, Требињу, Осијеку, Дарди, Сарајеву, Тузли, Љубљани. Упијао је пределе некадашње Југославије, стварајући у својим пејзажима јединствен југословенски амалгам. Ипак, за формирање његове ликовне физиономије, био је пресудан живот у Љубљани, усудом, у некадашњем атељеу славног словеначког импресионисте Рихарда Јакопича. И, не само то, већ и познанство, пријатељство, а затим заједничко сликање са изузетно надареним словеначким уметником Томажом Гостинчарем. Готово свакодневно, они одлазе у галерију Рихарда Јакопича у Љубљани, из чијих слика црпе енергију за своја ликовна дела. У посебној уметничкој клими у Љубљани, коју су стварали сликари Доре Клеменчић, Рико Дебењак, драматург Иван Мрак, окупљени у кафеима „Рожа“, „Рио“, сазревало је уметничко биће Милана Лукића.

... И онда се читава прича сели у Смедерево, у коме Милан Лукић, посвећено слика своја платна и аквареле, пуних осамнаест година. Ово време испунило је седам самосталних изложби слика и акварела, постављених у смедеревском музеју или градској галерији, од којих је последња изложба имала ретроспективни карактер, односно сажимање смедеревских слика у репрезентативан изложбени концепт. Екскурз из ове „смедеревске фазе“ био је боравак у Тивту, у Црној Гори, 1997. године када настаје први Лукићев аутопортрет, и низ пејзажа и ведута града, који под посебним светлом Медитерана представљају упечатљив циклус у опусу овог уметника. Током овог времена многи смедеревски ресторани и кафеи такође су постали места неке врсте сталне изложбене поставке његових слика. Поменимо: *Ресавиц* и *Галерију* као некадашње, а *Вожд* и *Прогу* као садашње. Додајмо њима и низ смедеревских домова оплемењен платнима и акварелима овог уметника, и, на крају, ону најзанимљивију и најактуелнију поставку у смедеревском Дому за старе, где овај уметник живи и ствара последњих година. Поводом шездесете годишњице рада Дома за старе и пензионере у Смедереву, у октобру прошле године, у трпезарији овог дома први пут су представљена Лукићева уметничка дела која је овде насликао, и која су својим лирским сензибилитетом, надвисла готово све дотад насликано. Пре свега, ово се односи на слике „Смедеревско грожђе“,

„Мртва природа са лубеницом“, „Чичак“ и „Манастир Светог Василија Острошког“.

Добро познавање и поштовање импресионизма, експресионизма, и фовизма, као универзални концепт модерне, полазиште су и темељ Лукићевог ликовног израза чија је суштина експресивна вредност боје. Сам уметник је изјавио, у једном од бројних разговора вођених у његовим смедеревским атељеима, следеће: „Нисам ја више ни импресиониста, ни експресиониста, ја сам Милан Лукић.“ Маестралном визуелизацијом мотива које бира са посебном пажњом и љубављу, он ствара слике необичне и несвакидашње ликовне лепоте. Мотиви који су „позајмљени“ из реалног света преображавају се кроз биће уметника на платно, или пак папир, у јединствене и оригиналне Лукићеве планине, стене, небо, потоке, шуме, сунце. Бојене плохе у својој калейдоскопској еруптивној снази откривају биће увек понеког егзотичног цвета: перунике, магнолије, кактуса, или пак сасвим обичне црвене паприке, лубенице, бундеве, сунцокрета, крушке.

Сликајући низ ведута са Дунава и Смедеревске аде постао је један од њихових најуспешнијих ликовних апологета. Лукићеви пејзажи са Дунава праве су колористичке искре, кристали духа транспоновани у ликовне кристале. Посебно Лукићеви акварели са овом тематиком имају у себи мекоћу сомота, сјај седефа који у сазвучју са јединственим светлосним акцентима чине дела префињеног поетског сензибилитета. Својим акварелима са Дунава он је ликовно „опевао“ лепоту његових ведута. Смарагдно зелене, рубин црвене, тиркизно плаве, тамно виолет боје чине основу његове палете. Потези су гестуални, конструктивни, пластични, а релација природа/душа/папир у непрестаном прожимању/сажимању. Обиман серијал акварела мањег формата насталих током ове године готово у једном даху, чине се као збирка каквих идилично/катарзичних кратких прича/митова/бајки о једној реци, једном кактусу, једној стени...

Многе смедеревске аутентичне куће и занимљиве патиниране фасаде, прогутане грађевинском експанзијом у последњих неколико година, преживеле су управо на платнима Милана Лукића, те је тако на неки начин он постао и ликовни хроничар старог Смедерева.

Милан Лукић данас је један од изузетно ретких уметника који толико времена проводе у природи и са природом. Управо из те блискости и повезаности рађају се ови чулни акварели и слике, милозвучни или пак испуњени патосом и ликовном драмом који су изнад свега дубоко хуманистички. Са осећањем дивљења према суптилним колористичким сазвучјима Стојана Аралице, неукротивом експресионизму Милана Коњовића и одважности сликарског геста Надежде Петровић, Милан Лукић слика новим путевима српске модерне, посвећено, неуморно, стрпљиво и пре свега храбро, са једном упечатљивом девизом свог животног стила: „Духом могу све, да будем најсрећнији човек на свету!“

Чудно неко биће човек

Изложба, њре нешто више од месец дана њприређена у Галерији Центра за културу, и ѡпредсјављање романа „Чије је семе човек“, ѡвод су за разѡвор са академском сликарком Наталијом Карић-Слијепчевић. Ако је ѡвод ѡѡиђедан.

Завршили сте београдску Ликовну академију. Увек истичете да је образовање веома важно за ликовног уметника. Шта сте Ви научили од своје професорке Љубице Џуце Сокић?

Прво, да негујем своју индивидуалност, а то значи да не копирам никога нити да узимам туђе идеје. То се и видело, јер смо ми – њени студенти, били апсолутно различити. То се није могло рећи за класе осталих професора. Захваљујући томе што је и сама била веома образована, мудра и скромна жена, професорка Љубица Џуца Сокић је својим ставом и разговором са студентима, уопште својим примером, показивала како треба да размишља и да се понаша интелектуалац. Трудила се да у нас усади високе етичке и естетске вредности. Иако сама није била удата нити је имала децу, веома је ценила породицу. На мене је утицала ставом да свако мора да буде комплетна личност, а то значи да буде у браку и да има децу. Једном приликом, у Совјетском Савезу, била сам са њом у соби, када сам рекла да нећу да се удајем, јер сам желела да се посветим сликању. Наговарала ме је да треба да изабарем бољи пут који је у суштини тежи, а то је и породица. С обзиром на то да је знала да сам ја из породице просветних радника набацила је да би требало да одем у просвету и да негујем будућу публику.

Ви сте дуго година били професор ликовног образовања у Основној школи „Доктор Јован Цвијић“ у Смедереву. Предавали сте ученицима од петог до осмог разреда. Колико је предмет који сте предавали важан за васпитање младих?

На велику жалост, наш човек не зна да се интелигенција развија помоћу боје и звука. То су и руски научници доказали. Велика је грешка што се поједини предмети форсирају на уштрб ликовне и музичке културе, и на тај начин ускраћује правилан развој детета. Такође, у нашим школама, код деце се не развија свест о културним добрима, сопственог народа превасходно, па онда и читавог света, јер народ који нема књижевна и музичка дела, сачувану архитектуру, не може се сматрати цивилизованим.

Написали сте Приручник за ликовно васпитање за ученике основне школе. Да ли је било тешко написати такав уџбеник?

Пошто је то био пионирски посао, значи да нисам имала никакав узор. Ушла сам у област која је била непозната у нашој наставној пракси. Ја сам у школи, као ђак, имала цртање. Било је ту некаквих, као, приручника, али далеко од онога што је заправо требало да буде приручник или

уџбеник. Оно што сам научила од мог оца који је био писац уџбеника и читанки, јесте да мора да се поштује психолошки развој детета, јер уџбеник или приручник треба да садржи онолико материје колико тај узраст може да прихвати, а не да писац покаже колико зна.

Имали сте галерију „Свети Лука“ и „Чика Ђикино деѡе позориште“. Тај простор у центру Смедерева више не постоји. Да ли је глума важна у вашем животу?

Сви смо ми добри или лоши глумци. А шта то у суштини значи? То значи да морамо да знамо да говоримо, да правило акцентујемо, да умемо да заокупимо пажњу слушаца. С обзиром на то да је мој отац основао професионално позориште у Смедереву, ја сам прво била посетилац. После сам се прикључила гимназијској Драмској секцији и по укидању професионалног позоришта аматерској групи, која је делала у сали биоскопа „Светлост“. Тако је било све до одласка на студије. За несрећу, када је моја генерација отишла у Београд и аматерско позориште се угасило. То је било 1960. године. У оно тешко време деведесетих година, када родитељи нису имали новца ни за хлеб, да бих реализовала наставни план и програм, почела сам да идем по предузећима да сакупљам отпадни материјал и од тога да правим са децом разне предмете, између осталог, и лутке. Тако је настало „Чика Ђикино деѡе позориште“. Тада сам кренула у потрагу за текстовима и на моју велику жалост у нашој деѡјој литератури ништа нисам пронашла, па сам кренула да их пишем. Акценат је био на екологији, тако да је моја група учествовала на Првом еколошком фестивалу деѡеј позоришта у Бачкој Паланци и освојила две награде: за сценски говор и општи утисак.

Недавно је објављен Ваш роман „Чије је семе човек“. То је фантастични роман који је реткост у српској књижевности. Ипак, жанровски није само то. У средишту пажње овог романа је човек. Зашто?

Па, чудно неко биће. Треба да је најразумније, а у ствари то није. Па се питам: зашто? Пошто сам кроз историју уметности на факултету учила и старе цивилизације, покушала сам да пронађем одговор: ко је, у ствари, човек? И, наравно, наишла сам на некакве поприлично убедљиве доказе да људско биће није са ове планете. Можда чак и да је плод генетског инжињеринга, тим пре што постоје наговештаји и о таквој могућности. Тако кренух на пут без краја и почетка.

Пре нешто више од месец дана приређена је Ваша изложба слика у смедеревском Центру за културу. Тада је пред-

Natalija Ž. Karić Slijepčević

ČIJE JE SEME ČOVEK

стављен и Ваш роман, а изложба је била посвећена стогодишњици рођења Вашег оца, Живојина Д. Карића...

Ја мало знам о њему, ко је он. Нерадо је причао о себи, зато што је његов цео живот био тежак и трновит. Прво дете надничара из Удовица, слуга код богаташа, за тањир јела. Подучавао је богаташку децу да би могао да учи, јер није имао пара да купи уџбенике. Као изузетан ђак, на препоруку својих професора из Гимназије постаје стипендиста Фондације Краљице мајке и одлази у Јагодину, у Учитељску школу. Завршава је као најбољи ђак од њеног оснивања и шаљу га на факултет. Пошто је био у обавези да школује млађу браћу и сестру, мој отац напушта студије и одлази у село Добри До да буде учитељ. Да би могао да издржава породицу, наставио је да се бави деѡом књижевношћу, али и да пише читанке. Био је најмлађи писац уџбеника у Краљевини Југославије. Оно што је занимљиво, и ја сам била најмлађи писац уџбеника.

Шта тренутно радите. Да ли сликате или, можда, пишете нову књигу?

Па, на крају романа „Чије је семе човек“ наговестила сам још два дела ове књиге. Самим тим настављам да пишем, али и да сликам, тако да се она научна фантастика у роману претаче у метафизичко сликарство. Заправо, све што сам радила настављам да радим. Намеравам следеће године да приредим изложбу у Градској галерији савремене уметности у Смедереву и представим нови роман који ће се звати „И птица мора да слети“. Уживам када путујем космосом у потрази за настанком човека.

Драјан Павловић

Песникова ташта

Пише: Живорад Жика Лазић

Песник Стеван Раичковић радо се сећао гимназијских година у окупираном Смедереву.

На углу Теразија и Сремске угледах високу, мало повијену фигуру и препознадох песника Стевана Раичковића. Журио сам на аутобус да се вратим у село, а пожелео сам да се поздравим са драгим ми човеком и дугогодишњим пријатељем, и у тој дилеми остадох на тротоару, а Раичковић дугим корацима откопчава према „Москви“. Сиђох поред Зеленог венца Каменичком до аутобуске станице и у последњем тренутку ускочих у возило, шофер је већ упалио мотор, седох на своје место и путовах посматрајући градске прилике, све док се не дохватисмо аутопута. Ту се поново упитах зашто нисам старог друга позвао и поздравио, па у „Москви“ с њим попричао. Годинама се нисмо чули ни видели, додуше, ја сам га гледао на телевизији када је говорио своје стихове разним поводомима, а било их је окоца: нове књиге, награде, јубилеји... И тако до Бубањ потока, када аутобус скрене са аутопута на кружни, промакоше рушевине барака, уништене и спаљене НАТО бомбама и нађосмо се пред Лештанима. Промицале су њиве под пшеницом и кукурузом, баште, поток пун отпада, помислих: Србија се полако претвара у велико ђубриште.

Најзад избисмо на смедеревски пут, одахнух са олакшањем, прва, по мом рачуну, најмушњија деоница је пређена, сад наилазимо на лепе пределе пуне воћака и шумарке на брежуљцима ponad Заклопаче и Брестовика. Онда наиђосмо на Дунав при изласку из Гроцке. Грозно заплрљана обала свакојаким отпаcima и лешинама угуинулих животиња које несавесни људи истоварају поред четврте рајске реке Истера. Али озељењене аде Грочанска и Смедеревска превладаше над суморним расположењем. И песник Раичковић је волео Дунав, одлазио је лети са пријатељем Миодрагом Борисављевићем тамо негде код Апатина у риболов и уживање у чистим пределима којима се клањао и које прославио својим лирским и медитативним стиховима. Упознао сам се са старим Борисављевићем, прочитао сам његову лепу књигу приповедака и написао похвалу. Најоданији и најстрастивији речни вук био је Данило Николић, романсијер и приповедач.

Доносио је пуне кесе риба и поклањао, јер није јео рибу, уживао је само у риболову и тишини на осамљеним местима поред реке. Па Младем Марков, кад смо заједно са новинаром Владом Бућцем кренули чамцем на Калакачу а напред Дунава нас је ухватила олуја, река се заталасала, чамец је почео да се пуни водом, једва смо живи стигли до плићака велике аде, посртали смо корачајући, а нисмо ништа попили.

Прошавши кроз Смедерево, погледом поздравих нахерене куле старог града и последње средњовековне српске престонице. Сад прелазим на последњу трећину пута, од Смедерева до мог села и тад, да ли услед глади, сетих се једног давног незаборавног ручка на који ме је позвао Раичковић. Беше то неки државни празник, мислим да се славио Дан републике, а то су они дани када је самцима и другим бескућницима најтеже, јер сви се повуку у своје топле домове, а ми останемо на београдском тротоару да шетамо све док не спаднемо с ногу, шибани јаком леденом кошавом која је најнепријатнија била у данима тих нових државних празника. А Први мај је обично био кишовит и хладњак. Нађемо се у заказано време на Дорћолу, у Скендербеговој улици. Дочекаше ме Бојана, моја колегиница са психологије, која недавно постане госпођа Раичковић, Стеван и старија жена – Бојанина мати која је стигла из Неготина са печеном ћурком, погачом, колачима и балоном крајинског црњака. Ето како су некад биле дивне мајке и таште – натовариле би се преко сваке мере и цимале поклоне да би обрадовале своје миле и драге. За изгладнелог студента који се хранио у студентској мензи беше то Лукулова гозба у друштву дивних људи. Уз вино смо разговарали зна се: о књижевности и о књижевницима које смо лично или преко њихових дела упознали. Укусна храна, јако вино и топла одаја нам навали умор на очи и Стеван предлаже да мало одспавамо. Беше ми непријатно да у њиховом скромном изнајмљеном стану заузмем хоризонтални положај, али ме сместише на један помоћни лежај и ја усних слатки сан.

Након буђења још се мало почастимо, пописмо по чашу вина и ја захвалих на гостопримству, па кретох у сумрак београдски. Иако је устока и даље витлала, засипајући ме димом, прашином и мотајућим истргнутим страницама новина, беше ми топло и мило и тако...стигох на аутобуску станицу у мом селу, на Цариградском друму. Уместо да ме сећање до те мере занесе да промашим крајњи циљ мог путовања, односно да прециљам и нађем се у суседном селу.

Стигавши кући, упитах жену шта има за ручак. „Ћуран на подварку и чорба од ситнежи“. „Страдао разметљиво, зашто?“ „Убио је две кокошке. Искључао им главу, прозлио се“. Све је било као у гостима код Бојане и Стеве те давне године, једино сам уместо неготинског, пио смедеревско вино.

Много здравља, среће и берићета жели Вам
култна градска кафана Ваш
ПЕРПЕР ГРАНД

ПЕРПЕР ГРАНД
Трг Републике 1/3 • 11300 Смедерево
Телефон: 026/614-671

Стефан Ћирић – поносни ученик руске школе пијанизма

Моја љубав је музика и ја јој посвећујем све време, надајући се да ћу своје доживљаје моћи да поделим са људликом. Позван сам у Смедерево да одржим ресијал и мастер клас и прихватио сам јо са осећањем чистице, одговорности и велике радости. Где јо и кад јо будем позван, ја ћу се одазвати, а јоједно да радим у мојој земљи и мом граду.

Уметничка музика у Србији је прилично запостављена, а поготово у медијима. Осим националног јавног сервиса, Радио Смедерево је један од ретких, ако не и једини локални медиј у Србији који већ 30 година има емисију уметничке музике под називом „Тема класика“. Прошле године захваљујући овој емисији концерт на НОКОС-у одржао је млади пијаниста Невен Шобајић. И ове године, захваљујући њој, свакако најзначајнији концерт НОКОС-а биће наступ нашег младог пијанисте **Стефана Ћирића**.

Ви сте тренутно на постдипломским студијама на Краљевској академији у Лондону. Основну и Средњу музичку школу завршили сте у Београду, студирали сте и на београдском Факултету музичке уметности. Можете ли да направите поређење клавирске педагогије у Београду и Лондону?

У Београду сам, са пет година, пошао у припремни разред ниже музичке школе „Јосип Славенски“. Ту сам завршио пет разреда ниже школе и освојио неколико Специјалних награда на националним и интернационалним такмичењима. Моје професорке су биле Дијана Јовановић и Весна Чарапић. Потом сам прешао у музичку школу „Мокрањец“ и завршио средњу школу на клавирско-инструменталном одсеку, у класи професорке Божене Гринер. Карактеристично за све три професорке је да су руски ђаци. Посебно је професорка Божена Гринер позната као једна од ученица и следбеница чувеног пијанисте и теоретичара пијанизма Нејгауза, а дипломирала је на московском Конзерваторијуму. На Факултету музичке уметности сам завршио прву годину студија у класи професорке Мирјане Шуйце-Бабић. На Краљевској музичкој академији у Лондону завршио сам основне академске студије и дипломирао, а сада сам на последипломским студијама, у класи професорке Суламите Ароновски, која је мој професор већ седам година. Она је, наравно, руски ђак, дипломирала је такође на московском Конзерваторијуму, у класи чувеног професора клавира Голденвајзера. Интересантне су приче о супарништву два велика светска имена пијанизма – Нејгауза и Голденвајзера. Поносан сам што сам ученик и следбеник, ипак за мене непревазиђене руске школе пијанизма. Стога, о разликама између професора клавира у Београду и у иностранству, не могу много да говорим, јер моје искуство почива, као што сам већ поменуо, на класичној руској клавирској школи.

Чини се да се у Србији не поклања довољно пажње уметничкој музици. Млади, па чак и професори који раде у музичким школама не посећују ове концерте. Да ли је у Лондону и свету другојачији однос према уметничкој музици и шта треба учинити да се и у Србији тај однос промени?

Заиста морам да направим врло оштру разлику између поштовања класичне, уметничке музике у свету и код нас. Те разлике су сада веома изражене и болне. Доста сам путовао, концертирао, учествовао на такмичењима и имао сам утисак да је окружење жељно класичне музике и да публика долази да чује не само велике звезде, већ и младе наде, мање познате уметнике, јер су поклоници и љубитељи уметничке музике. Свуда на свету постоји народна и фолк музика, али мелос који се код нас развио и, на жалост, заузео превише простора, нигде нисам чуо. Све наше телевизијске станице су претрпане музиком и песмама ко-

је немају готово никакву уметничку вредност. Не постоји канал на београдској телевизији који говори о класичној музици, осим дивне емисије Дејана Ђуровића, „Суботом увече“ која, надам се, још увек траје и у којој сам имао част да гостујем више пута. И Марина Стефановић је на АРТ каналу водила емисију о музичкој култури, али не знам да ли та емисија још егзистира. И то је све. Срећом, чуо сам на Радио Београду више пута класичну музику и веома сам се обрадовао. Мислим да је потпуно запостављена едукација младих, сасвим младих људи. Родитељи су ми причали да су, као чланови Музичке омладине, имали абонман, односно претплату за све концерте у Београду, оперу, балет и позориште, те да су од основне школе, не само они, већ читаве генерације пратиле класичну музику и формирале свој укус и развијале духовност. Тога данас више нема. Други део проблема налази се у чињеници да нема довољно концертних дворана у Србији, и да се не посвећује пажња бескрајно талентованим, младим уметницима. Они су остављени да се сами, без икаквог плана, сналазе. Постоји концертна дворана коју обожавам и где сам увек са највећом радошћу наступао, Задужбина Илије М. Коларца. Бојим се да је уметничка музика изгубила ширу публику. У Лондону заиста није тако. Дворана има јако много, сви хрле да чују уметничку музику а редови испред сала су често јако дугачки. То сам доживео и у Шпанији, и у Кини такође.

Шта планирате када завршите студије, да ли ћете да се вратите и знање стечено у Лондону пренесете младима у Србији?

Имао сам част да postanем члан Удружења класичних музичара Србије и стекнем статус самосталног музичког уметника. То већ говори да желим да будем у контакту са својом земљом, да се одужим свима који су ми помогли, и све што сам научио пренесем

младим људима са којима бих волео да радим. Но, ми музичари морамо да се предамо свом раду и усавршавању. Моја љубав је музика и ја јој посвећујем све време, надајући се да ћу своје доживљаје моћи да поделим са публиком. Позван сам у Смедерево да одржим реситал и мастер клас, и прихватио сам то са осећањем части, одговорности и велике радости. Где год, и кад год будем позван, ја ћу се одазвати, а посебно да радим у мојој земљи и мом граду.

Да се вратимо на Ваш концерт који ће бити 25. децембра у Смедереву. Реците нам нешто о програму који сте припремили.

Репертоар ће бити веома разноврстан и јако весело. Концерт ће почети са *две сонате Доменика Скарлатија*, напoлитанског композитора који припада барокној ери али је један од главних који су утицали на развој класичног стила. Потом, *Моцартова соната у А дуру КВ 331*, коју сви врло добро знају по трећем ставу, Турском Маршу. Ова соната је испуњена позитивним карактером, и Моцарт у њој, као и у многим другим делима, показује вештину коришћења орнамената и елегантне структуре. Следећи на програму је *Шопенов скерцо број 3*. Скерцо је у преводу на српски – шала, па самим тим је и дело пуно шаљивих мотива испуњених романтичним духом и елеганцијом. *Ноктурно оп. 34 нo. 6 Габријела Форea* је једно од мојих омиљених дела. Форe је у својој музици показао да је мајстор у коришћењу хармонских структура, и поготово у овом ноктурну он показује индивидуалност у емотивној и драматичној хармонији. Последње на програму је *La Valse Мориса Равела*. Оригинално написано за оркестар, али је Равел потом лично обрадио за клавир па чак и за четири руке и два клавира. Ово дело је, може се рећи, врло хаотично, али у исто време веома прецизно, елегантно и отмено. Валцер је присутан дуж целе композиције, понекад застрашујућ, понекад смешан, а понекад лиричан... Као што рекох, биће веома разноврсно и јако весело!

Драјан Павловић

Београд има БЕМУС, Нови Сад НОМУС

а Смедерево има — **НОКОС** ...

... илији – *Новогодишње концертне свечаности*, музичку манифестацију која представља њре свеја смедеревске музичаре, али и љосиe који са њима сарађују, а у складу са моћућносћима оріанузује и насћупе еминентних уметника.

НОКОС је манифестација коју Музичка школа „Коста Манојловић” организује крајем године, током децембра. И овога пута биће организовано више од петнаест концерата, и два семинара за ученике и професоре. Део концерата ће бити организован у Центру за културу, а део у Концертној сали Музичке школе. Током трајања манифестације интензивно се одржавају концерти и ученика и професора, али и музичара који гостују. Важан сегмент су стручна предавања и семинари угледних музичара и музичких педагога. Београд има – БЕМУС, Нови Сад – НОМУС а Смедерево је пре три године добило – НОКОС, и тиме се уврстило у градове који током године у једном периоду организују концертне свечаности. Жеља организатора је да та манифестација прерасте у градску, и да се афирмише у Републици и иностранству. Нешто слично је раније организовано у склопу прославе поводом Дана школе, а Новогодишњим концертним свечаностима практично су те активности надограђене, рекао је за Смедеревски магазин **Јовица Милошевић**, директор смедеревске Музичке школе „Коста Манојловић”.

НОКОС 2008. Програм

ПРОГРАМИ У КОНЦЕРТНОЈ САЛИ МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ

Понедељак 1. децембар 19,00: **Мој први концерт**
 Четвртак 4. децембар 19,00: **Концерт гитариста**
 Петак 5. децембар 19,00: **Концерт гудача**
 Понедељак 8. децембар 19,00: **Концерт акордеониста**
 Среда 10. децембар 17,00: **Концертна пракса**
 Петак 12. децембар 19,00: **Концерт дувача и соло певача**
 Понедељак 15. децембар 19,00: **Концерт клавириста**
 Четвртак 25. децембар 19,00: **Концерт пијанисте Стефана Ћирића**
 Уторак 30. децембар 16,00: **Концерт ученика „За своју душу”**

ПРОГРАМИ У ЦЕНТРУ ЗА КУЛТУРУ

Уторак 2. децембар 19,30: **Национална концертна сезона**
 Уторак 9. децембар 19,30: **Национална концертна сезона**
 Четвртак, 11. децембар 19,00: **Концерт ансамбала**
 Уторак, 16. децембар у 19,30: **Нац. конц. сезона, ЦЗК**
 Четвртак, 18. децембар 19,00: **Концерт професора Муз. школе**
 Уторак 23. децембар 19,00: **Етно вече**
 Петак, 26. децембар 17,00: **Свечани концерт**

Улаз на све програме је бесплатан

PRIVREDNI SAVETNIK INFORMACIONE TEHNOLOGIJE

*Привредни саветник информационе технологије доо
Београд – реномирана компанија за развој савремених
софтверских решења за вођење пословања*

Која је основна делатност ПС.ИТ-а:

Привредни саветник Информационе технологије д.о.о. се бави развојем и увођењем савремених информационих технологија у пословање својих клијената.

Основна делатност је развој и продаја готових софтверских решења за потребе пословања.

Које су основне активности ПС.ИТ-а:

Поред наведене основне делатности, ПС.ИТ пројектовањем и развојем пословних и документационих информационих система, интернет апликација и презентација, консалтингом из области информационих технологија, продајом софтвера водећих светских фирми: Microsoft, Oracle, Adobe, Corel, Eset...

Које су предности понуде ПС.ИТ-а:

ПС.ИТ је један од првих сертификованих партнера Microsoft-а у земљи, који своја софтверска решења базиран на савременим Microsoft информационим технологијама. Наша софтверска решења обједињују знања и позитивна искуства експерата из Привредног саветника из области рачуноводства и пословних финансија и стручњака из области информационих технологија.

Шта обухвата едисија Мали пословни програми:

Едисија Мали пословни програми обухвата осам посебних програма, где сваки од њих покрива одређене делатности у области књиговодства.

Програми едисије МПП:

- Програм за финансијско рачуноводство – КОНТО ПЛУС
- Програм за вођење основних средстава – ПОЛИС

- Програм за обрачун зарада – ТОТАЛ ПЛУС
- Програм за робно материјално књиговодство – КАЛ ПЛУС
- Програм за фактурисање и вођење ПДВ евиденција – АВАНС ПЛУС
- Програм за евиденцију платног промета – САЛДО
- Програм за вођење производње – ПОГОН
- Програм за обрачун камате – КАМАТА
- Програм за буџетске кориснике – БАЛАНС

Додатни модули едисије МПП:

- Модул за обрачун компензације – КОМПЕНЗАЦИЈА (интегрише се у програм Конто);
- Модул за експорт образаца – ЦВПО (интегрише се у програм Тотал).

Које су предности програма едисије

Мали пословни програми:

- Windows апликација базирана на савременим Microsoft технологијама;
- Програми су у потпуности легални и лиценцирани;
- Поузданост, једноставност и флексибилност при коришћењу;
- Могућност куповине појединачних програма,
- Мала захтевност хардвера;
- Брза и једноставна инсталација;
- Могућност инсталације на више рачунара;
- Могућност рада у мрежи;
- Вођење пословања за неограничен број привредних субјеката;
- Бесплатно одржавање програма;
- Једноставно преузимање најновијих измена програма путем сајта, или доставом на ЦД-у;
- Једноставно и безбедно архивирање базе и чување података;
- Могућност дораде програма специфичним захтевима корисника;
- Бесплатне телефонске консултације;
- Стручна и сертификована техничка подршка;
- Информисање корисника о променама и плановима ПС.ИТ-а, организовањем редовних презентација и инфо-семинара по Србији;
- Поверење више од 2700 корисника и 5000 продатих лиценци.

Привредни саветник - Информационе технологије Д.О.О. Булевар краља Александра 86-90
Телефон техничке подршке: 011 2688-928 Телефон продаје: 011 2687-263
Faks: 011 2688-928 contact@psit.co.yu prodaja@psit.co.yu www.psit.co.yu

HELLO!

Music 4 You

*Компанија **Fruvita** је, као рејџко која код нас, осим по својим брендовима познајта и по сарадњи са популарним музичарима, па се као спонзор појављује на сценарима Владе Георгиева, Кристијане Ковач, Дејана Џукића, Фламинјоса, Ђуре Сосади... То су они познајти. Али, ако се и ви бавите музиком – најавите са чињанем, јер...*

... Fruvita је сада расписала музички конкурс Hello! music 4 You, и наменила га талентованим, неафирмисаним домаћим бендовима који имају ауторску песму, а до сада нису снимили спот високе продукције.

Јесте ли неко од њих? Читајте даље!

До 31. децембра на сајту www.hellomusic.rs можете пријавити своју песму. Такмичарска нумера мора бити на српском језику и припадати неком од следећих музичких праваца: рок, поп, хип-хоп, г'н'б, електроника, хеви метал, џез или експериментална музика. Стручни жири ће, на челу са Дејаном Џукићем и уз помоћ гласова посетилаца Hello! music сајта, изабрати победника конкурса у марту 2009. године. А награда је – снимање високобуџетног спота! Осим тога, на конкурс Hello! music 4 You биће награђен и најмлађи бенд, и најлепши женски бенд.

Питате се, можда, због чега Fruvita све ово ради?

Корист је обострана: најбољи бенд ће снимити високобуџетни спот и учествовати у великој летњој кампањи за Hello! производе, чиме ће добити значајну маркетиншку подршку.

Осим тога, Fruvita жели да младе људе мотивише да се баве добром и квалитетном музиком, а најталентованије и да награди.

Уколико вам је све ово занимљиво, а потребне су вам и додатне информације, позовите Милену Башовић на телефоне 011/26-07-170 или 063/483-426... И, не заборавите нас када постанете славни!

Hello!

voćni pozdrav

music 4 you

Ноћ када се испуњавају жеље

Уочи нове године обично размишљам чиме ћу обрадовати оне које волим. Ово време празника и даривања, време када се машица претвара у леће јесенице у мени буди романтичне мисли... А онда проговори сиварноси: Како...? Времена су тишка, сви јурцамо за пошлом и обавезама... Журимо нешто да урадимо, дан нам је крајак... Нема се, ни чиме, ни када...!

Па, није баш тако! За породицу и пријатеље морамо увек имати времена, макар минут. Ако током године и нисмо успели да га одвојимо, онда нека Новогодишња ноћ буде прилика да онима које волимо то и покажемо. Не обавезно нечим материјалним, не мислим на то. Треба им, пре свега, пружити најфиније и нејнежније осећаје. Без обзира колико је тешко време, и колико смо сви у неком хаосу због брзине живљења, љубав и пажњу им можемо пружити. А, зна се да – ко даје, вратиће му се! Ако немате ништа друго, поклоните осмех. Не кошта, а много вреди.

Поштовани суграђани, не заборавте да се смејете, јер ћете заборавити ко сте. Смејте се и кад ништа није смешно, без неког посебног разлога, смејте се одмах ујутру чим отворите очи, смејте се док радите, сами у канцеларији претрпани послом. Смејте се, и видећете како проблеми нестају или теже настају, како се све лакше решава уз осмех.

И лепа реч, и нежан додир, и широм отворене очи онима које волите донеће радост. Када тако посматрате живот, видећете и да за понеки дар има новца.

Ако бисте, дакле, свом осмеху да придодате и нешто што можете ставити испод јелке, погледајте следеће странице Магазина, покушаћемо да Вам помогнемо при избору поклана. Али, нудимо вам само сугестије, јер за добар поклон треба и нешто више. Како моја нана каже – поклон се купује с љубављу и са љубављу се даје, иначе га немојте ни куповати.

При куповини поклана најпре замислите особу којој поклањате, немојте куповати или поклањати нешто само да би се рекло да сте купили. Дакле, замислите ту особу како прима ваш поклон. Ако сматрате да ће јој се допасти, и при том имате довољно новца, онда сте одабрали прави поклон. Ако, ипак, не знате шта да поклоните – ружа, бонбонџера, па и шампањац – довољни су, нећете погрешити. У поноћ, после пољубаца и лепих жеља, вашу срећнију Нову годину можете почети уживањем у чоколадним бонбонџама и голицавим мехурићима... Али, опрезно, јер вашој линији неће пријати много слаткиша у касним сатима.

Предложимо Вам и нека добра места за дочек нове године. Погледајте, издвојили смо журке и дочеке са различитим садржајем. Сигурно ћете пронаћи кутак за себе.

Нисмо заборавили ни на наше најмлађе. За њих смо припремили странице са најлепшим дечијим и породичним празницима као и предлоге поклана за децу.

Уживајте у „грозници“ новогодишњих празника. Нова година може бити ваш нови почетак, нова шанса. Искористите то да исправите неке старе грешке, зацелите неке старе ране и богатији новим искуствима уђете у следећу годину. Ја желим да вам се сви снови остваре, и да вам се испуне све жеље!

А на тргу се видимо тачно у поноћ, под небом прошараним најлепшим ватрометом боја и жеља. И не заборавите, будите опрезни са петардама.

Pirotehnika

**Извођење и организација ватромета
за венчања и сва Ваша славља!**

СР ПИРОТЕХНИКА

**Један од извођача ватромета
за Еуросонг 2008.**

www.pirotehnika.co.yu

064 / 15 36 26 4

J. M.

Трговина која траје...

Трговински појави на подручју Подунавско – Браничевској окупља свакако је Цока Холдинг, која је у прошлој години у рад пустила још три продајна објекта: Супер маркет у Пожаревицу, Робну кућу у Великој Плани и мејмаркет у центру Смедерева, у улици Десанџа Ђурђа ББ.

Coka
Trgovina koja traje...
HOLDING

Овако је све почело

Прва самостално трговачка радња „Цока“, отворена је 1985. године на зеленој пијаци и бавила се продајом прехранбене робе. Убрзо затим, Цока отвара и развија сопствену veleпродају, једину на територији општине Смедерево, и тако поставља темељ будуће трговинске фирме – препознатљиве по квалитету производа које пласира и услуга које нуди.

Убрзо, Цока постаје холдинг који у свом саставу има неколико трговинских предузећа, једно производно и једно угоститељско. Потрошачима пружа могућност куповине у мини, мега и супер маркетима. Цока пласира робу и нуди услуге у Смедереву и 80 км око нашег града у следећим општинама: Велика Плана, Смедеревска Паланка, Озаци, Трстеник, Пожаревац и Петровац на Млави.

Пре неколико дана

Ових дана „Цока“ је свечано отворила и нови мега маркет у центру Смедерева. Налази се иза зграде Општине у великој хали која се простире на 2000 квадратних метара и има више од 10.000 артикала. Овај савремен и модерно опремљен објекат, са више од 100 паркинг места, ради сваког дана од 6 до 22 h и сваког викенда ће се одржавати промоције, а производи ће бити доступни по акцијским ценама.

Новоотворени мејмаркет у улици Десанџа Ђурђа ББ у Смедереву – Фојто Ј. Маленовић

Јасна Јовановић, директор маркетинга

„Овај маркет нуди више од 10.000 артикала. То су артикли из више робних група, све оно што је потребно једном домаћинству (прехрана, кондиторски производи, деликатес, кућна хемија, мали кућни апарати, храна за кућне љубимце...). Спремни смо да у сваком тренутку одговоримо на захтеве и потребе наших потрошача, а ширићемо асортиман сходно потребама.

Цока има мегамаркет у Смедеревској Паланци, у Петровцу на Млави, Супермаркет у Пожаревцу. То је један круг од 80 км око Смедерева који ми снабдевамо.

Ми константно имамо, а имаћемо и убудуће око 150 артикала месечно на снижењу. Сваког викенда ће бити нека од акција и ми ћемо уз поклоне анимирати и едуковати наше потрошаче. Сви су добродошли.”

Фотографије са отварања мегамаркета у Смедереву – Фото Ј. Маленовић

Путујте око света

*Посијоје месџа која су њешико досџупна, километџрима далеко, месџа на која можемо оџићи само на крилима машиџе. Посијоји и једно месџо у Смедереву које нам џу удаљеносџ скраћује и џреноси нам укус и мирис далеких десџинација, евроџских и свеџских џрадова. Посијоји месџо на коме ће сва ваша чула уживаџи. Посијоји **ATW**.*

Кафе-ресторан **Around The World**, у улици Краља Петра I број 21, за циљ има једну узбудљиву авантуру – да свет доведе код нас. Идеја ресторана **ATW** јесте да нас упозна са светским метрополама и да нам избором најбољих јела и пића из светских кухиња, као и одабиром музике, дочара укус света и његових најудаљенијих делова. Немогуће? **ATW** може!

Сваког викенда биће представљена једна дестинација тако што ћете, уз музику карактеристичну за ту земљу, моћи да пробате аутентична јела и пића.

Ако сте љубитељ тамбураша и уживате у оваквом звуку, имаћете потпуни угодјај уз „Успомене“ из Панчева. Можете чути и нешто другачији звук – жива свирка модернијег садржаја и разноврсног избора песама различитих жанрова, уз обраде старих хитова. Углавном, биће за сваког понешто, а на једном месту.

У кафе-ресторану **ATW** пружају вам могућност организовања приватних и пословних прослава.

Сада и у Смедереву можете уживати у Француском сендвичу или оброк салати какву практику Италијанке, можете попити чашицу амарета или пробати „пијану“ ирску кафу. Укуси су заиста аутентични јер се храна припрема по оригиналним рецептима из ових делова света. Кад спомену смо ирску кафу, ево занимљиве приче.

Топла ирска кафа да угрејете хладну зимску ноћ

Кажу да је ирску кафу 1943. године измислио бармен Џозеф Џо Шеридан. Према непотврђеној, али вероватно легенди са поприлично аутентичности, Џо је инспирацију за ову кафу добио једне зимске вечери када је у његов кафић *Foynes* свртила група америчких путника жељних да се мало угреју. Шеридан је одлучио да им

у кафу дода мало вискија како би их додатно загрејао. На њихово питање која је то кафа, Џо је рекао да је – ирска. Нису се бунили.

Ето, тако је настала ова „пијана“ кафа, а данас се припрема на следећи начин: Процеђену црну кафу или еспресо сипајте у шољицу, затим додајте мало ирског вискија и најмање једну кафену кашичица жутог шећера. Преко тога додајте шлаг, али њега немојте мештати. И – уживајте, али не претерујте... Због кофеина, наравно...

J. M.

За њошеџак вашеџ џасџирномскоџ џуџивања око свеџа, **ATW** из своје кухиње џредлаже ову чаролију! Јунеџи филе са чеџиџи врџије дџбера.

WWW.LEDENO-DOBA.COM

IDEMO NA KLIZZ...

**svakog dana
SPORTSKI CENTAR
Smederevo**

Hello!
voćni pozdrav

klizalište
LEDENO DOBA

design: www.artnetstudio.net

- DIREKTNA REZERVACIJA I PRODAJA AVIO KARATA
- HOTELSKE REZERVACIJE U ZEMLJI I INOSTRANSTVU
- ORGANIZACIJA SEMINARA I KONGRESA
- PRODAJA ARANŽMANA ZA SVE DESTINACIJE

SPECIAL !

**DAN ZALJUBLJENIH – EČKA –
CARSKA BARA „HOTEL SIBILA”
LETO GRČKA 2009 – NA RATE**

KARADORDEVA br: 12
T.C. DANUBIUS lok. 138
11300 SMEDEREVO
TEL./FAX: 026/645-820 026/645-851
mail: eldorado@sohosistem.net

Где ћеш за НОВАКА

Сећање се овој ишчињања које је, до ње де-сећак година, увелико сиружало традом већ иочетком децембра? Правиле су се „ишме“ и смишљале „комбинације“, давали неодређени одговори а све у очекивању неке боље ириликe, не би ли иша „најућа“, „најлепша“, „највеселија“ или каква год – ноћ ишква заисча и била.

Календар за ову 2008. годину већ је потрошен, на последњем листу све је мање дана, а из света нам стижу вести о украшавању градова, постављању цинковских јелки са хиљадама сијалиница, распродајама и грозничавим куповинама... вести о томе како ће тај свет прославити Божић и дочекати Нову годину. И туристичке агенције су већ пре пар месеци почеле са продајом новогодишњих аранжмана, јер се зна да ће на неком лепом месту дочек Нове године у пет до дванаест бити највеселији. Међутим, ми смо некако навикли да у **пет до дванаест** тек одлучимо где ћемо је и са ким дочекати. Наравно, све се у последњем тренутку заврши, стигне нам Нова година, најљућа, најлепша и највеселија, али када нам сутрадан покажу какви су дочеци били у свету, схватимо да је и код нас могло бити бар мало боље. Због тога предлажемо да јој на време припремите што бољи дочек, да би она вама предстојећих 365 дана на исти начин узвраћала.

Како то раде у светским метрополама: у свим културама које користе годишње календаре долазак нове године се прославља као празник. По дефиницији, Нова година је дан када по соларним и сличним календарима почиње следећи календарски, датумски, циклус, односно то је први дан у следећој години. Ноћ када се завршава стара и почиње нова година зовемо – дочек.

Сада прелазимо на праксу: Ја код новогодишњих празника и празничне атмосфере највише волим светлуцање украсних кугли за јелку и хиљаде лампица које светле у новогодишњој ноћи. Можда сам неизлечиви романтик јер волим ситне радости празничних и породичних обичаја, али мени није важно где сам него са ким ћу дочекати нову годину.

Ако имате с ким, да видимо где и како: Све светске метрополе организују дочек Нове године на отвореном, углавном на трговима и плажама, а неке и на планинама, што се сматра врхунцем романтике. У Паризу на дочек треба понети шампањац и прскалице, у New York-у конфете или украсне папириће, у Москви бомбоне, на Тајланду посуду са водом јер се Нова година чисти прскањем водом, у Рију купаћи костим... Ипак, на крају ће све зависити од вас и вашег избора, само не заборавите – циљ је да се лепо проведете.

Стварно, где ћете за Новака?

Ј. Маленовић

**Zdravlja, sreće i mnogo pokreta
želi Vam**

ПОКРЕТ!

**Preduzeće za trgovinu, turizam i usluge
„POKRET” doo**

**Smederevo, Đure Jakšića 6, ITG centar
Telefon/fax: 026 618 434, mob. tel: 064 4 888 654**

sd cafe*
www.sdcafe.rs
Smederevo na klik!

*pod zaštitom Zavoda za intelektualnu svojinu.

artnet® studio za kreativni marketing
www.artneistudio.net

CLUB/SŁON/31/DECEMBAR/21h

★ Veliki izbor neograničenog pića i hrane!
 ★ Superstar DJ / disco, house, r'n'b, domaća muzika /

superstarnewyear09

SUPER STAR NEW YEAR, najsnažnija do sada, poznata eksplozija energije za doček Nove Godine u našem gradu. Tradicija koja traje već pune četiri godine i polako ali sigurno postaje vodeći brand. Pozitivna energija i mladački duh uspeavaju da S.S.N.Y. bude svake godine drugačija a pritom i najluđa novogodišnja noć sto potvrđuje i rasprodatim ulaznicama svake godine. Ne dozvolite da Vam ova posebna noć protekne kao i svaki vikend. Promenite mesto, a mi smo tu da Vam pokažemo Svet drugim očima!

Preprodaja ulaznica od 8. decembra u svim srednjim školama kao i na prodajnim mestima: Caffè Gambini, Igraonica Borgata i Igraonica Qbeez.
 Cena ulaznice 1500, 00.- (U cenu ulaznice uračunat je veliki izbor domaćeg pića i hrane) Broj ulaznica ograničen!
 Informacije i rezervacije: + 381 65 222 84 75, + 381 65 623 48 75

★ **superstarnewyear09**

Ноћ када магија почиње

Када већ говоримо о Новогодишњој ноћи, не можемо а да не споменемо шампањац, како га ја зовем „свечано пиће”. Зовем га тако зато што ме везује за неке лепе догађаје, углавном свечаности и прославе. Најчешће га пијем у новогодишњој ноћи, али није на одмет да се попије по нека чаша и без било каквог славља. На пример, сваког дана можете славити љубав. Добро, не морате баш сваког дана да пијете шампањац, али с времена на време може да се наздрави.

Но, да не дужим причу, желела сам да вам напишем нешто више о овом дивном пићу, чији мехурићи пријатно голицају сва чула.

Најпознатији шампањац је свакако Дом Перињон (*Dom Perignon*). Њега је направио винар по чијем имену је овај шампањац назван. По неким информацијама, шампањац је настао у седамнаестом веку, а Дом Перињон је први који је почео да користи јаче боце са плутаним чеповима, преко којих је намотавао жицу. То је радио да би притисак био јачи, чиме је омогућена квалитетнија прослава са оним чувеним звуком отварања шампањца, када чеп искочи и пена почне да клизи низ флашу! Добро, то није далеко од истине, али господин Перињон је намотавао жицу из тог разлога да би дистрибуција била квалитетнија. Дом Перињон је, како кажу, довео пенушаво вино до савршенства, па су зато његови шампањци познати широм света и најскупљи.

Ипак, ово свечано пиће се зове шампањац, по једној области у западној Француској. А сада једна реченица из стручне књиге о шампањцима, која ће вам можда мало ближе објаснити зашто је ово пиће пенушаво и тако лепо. Каже, специфичност шампањца у односу на остала слична пића огледа се у сазревању вина односно ферментацији. Она је код шампањца дошла у самој боци. Зато је његова производња комплекснија.

Врсте шампањца и њихове особине

Ево и неких битних података о врстама шампањца, како бисте бар приближно знали да разликујете шампањце иако нисте винар.

Extra-brut – има мање од два грама резидуалних шећера по литру

Brut – је суви шампањац, који сме да има максимално 15 грама шећера по литру

Sec – у преводу значи „сув”, али садржи од 17 до 35 грама шећера по литру

Demi-sec – направљен је првенствено као десертно вино и зато је овај шампањац прилично слатког укуса, има од 35 до 50 грама шећера по литру

Doux – је веома редак шампањац и веома слadak, садржи преко 50 грама шећера по литру.

Не заборавите да магија почиње у поноћ!

Одаберите шампањац по вашем укусу и уживајте!

J. M.

caffe
red.j

mesto gde
provod počinje!

Ne znate gde ćete da napravite naj-žurku, prezentaciju, ili da proslavite dečiji rođendan? Javite nam se, možemo Vam pomoći sa ekskluzivnim prostorom u centru grada uz vrlo prihvatljivu cenu! Info tel. 063/833/23/52

Кад се казальке поклопе

Први ручни сатџови били су величине хокејашкој љака и „дебели” седам-осам санџиметара. Мушкарци су их носили на каишу око руке, а даме у љавном у љорбџи. Ипак, од када су љочейком 16. века љочели да се користе, ручни сатџови су љосџајали све љоуларнији, и до данас су освојили цео свеџ.

Познато је да су, још у древном Египту пре неколико хиљада година, за прво рачунање времена коришћени сунчани и пешчани часовници. Према неким подацима, први механички часовници направљени су око 1300. године, док је непуна два века касније стварање првог ручног сата започео, веровали или не, један – бравар! Немачки бравар Петер Хенлајн је, негде око 1500. године, тешке и велике механичке делове заменио мањим и лакшим. Захваљујући њему, од тада су почели да се праве сатови који су били много мањи од дотадашњих, и много лакши за ношење. Они се сматрају претечом данашњих ручних сатова. Били су величине хокејашког пака, „дебели” по седам-осам санџиметара и сасвим незгодни за ношење, али им се није могло одолети. Мушкарци су их носили на каишу око руке или у горњем џепу сакоа, а даме су своје часовнике, претпоставља се због тежине и величине, чешће носиле у торбџи, него на ручном зглобу. Ипак, од када су почетком 16. века почели да се користе, ручни сатови су освојили све нас, и до данас су остали у употреби, али се из године у годину мењају и побољшавају.

Колико је, отприлике, сати?

Први ручни часовници нису били бог зна како тачни, јер су имали само једну казальку која је показивала – само сате. Њихо-

вој непрецизности доприносило је и то што нису имали стакло као заштиту. Додуше, неки су имали метални поклопац, и то су били мушки часовници. Они за даме нису имали никакву заштиту, па су, осим погрешног показивања времена и оштећења била честа.

Први прави ручни часовници су почели да се користе током Првог светског рата, а већ по завршетку Другог почињу да се производе све мањи и мањи модели, па су и велике компаније, не часећи ни часа почеле трку у производњи бољих и модернијих сатова. У трку се, недуго потом, не губећи време укључују и модне агенције. Оне данас имају широк избор престижних сатова који су, без имало претеривања, постали незаобилазни део стајлинга сваког ко држи до свог изгледа. Модна индустрија је отишла толико далеко да се сада праве сатови са сваровки кристалима и драгим камењем.

Нисам толико богат да купујем јефтине ствари

Ово је максима свакога ко паметно инвестира. Зато, ако намерава да купите ручни сат, изаберите неки скупљи. Нећете погрешити, то је добра инвестиција. Платићете га више, али ћете га користити најмање две године јер вам гаранција толико траје, мада, искрено, ови сатови умеју да потрају и по десетак година. Мене још увек служи сат који сам добила за осамнаести рођендан, а то је било... Ма, нема везе... Други је разлог што све ово пишем.

Ближе се новогодишњи празници. Ако још увек нисте одлучили чиме ћете обрадовати вољену особу, ручни сат је идеално решење. Верујте некоме које за осамнаести рођендан добио сат. И дан данас се сећам и те вечери, и кутијџе у којој се налазио...

Поклоните некоме сат за Нову годину, јер у поноћ, када се казальке поклопе, знаће да мислите на њега!

Јована Маленовић

Вујошевић КУЋА ЗЛАТА И САТОВА

Уз слоган „Лепши начин да измерите време”, октобра 2002 године породица Вујошевић је отворила прву специјализовану продавницу сатова Momento свет сатова, у Смедереву као једини овлашћени продавац познатих брендова и јединствено место за све љубитеље сатова и оне који воле да прате модне трендове.

Крајем 2006. године када је отворена ексклузивна продавница „Вујошевић – кућа злата и сатова” у Кнез Михајловој 1-3 понуда се додатно проширује за још неколико произвођача тако да данас код нас можете наћи увек највећи избор сатова Fossil, Festina, Esprit, Romanson, Puma, Sector, Casio, Cerruti, Breitl, D&G и најновији бренд у понуди, познату швајцарску часовничарску кућу Tissot.

Захваљујемо се садашњим, будућим и потенцијалним купцима на указаном поверењу и желимо свим нашим суграђанима срећну Нову годину и предстојеће празнике.

Вујошевић – кућа злата и сатова

Кнез Михајлова 1-3, тел. 026/613-902

Вујошевић – сребро&сатови

Давидовићева 9, тел. 026/229-601

Златара Душан

ЗЦ Зелена пијаца, тел. 026/228-711

www.vujosevic.rs

CASIO

Брошеви су ПОНОВО У МОДИ

Некада обавезни део јарджеробе Римљанки, Гркиња и Етиопки, иде је придржавао ојришаче и исшнцао сша-иус жене која ја носи, брош је дуго времена био зашсављен и ван модних шокова. Ове зиме су шоново у моди, и шо са разлоом. Изврсно држе шалове, исшнчу лешошу шрикошаже, шоворе о вашем сшнлу... Ако има-ше идеја и времена, и сами можете да нашравите овај корисно-декорашивни модни деошл.

Златни брошеви – где, са чим, када, како

Претпоставимо да сте, иако су дуго били „аут“ сачували неки од брошева своје баке или прабаке због његове вредности – за вас и уопште. Ако су то још и велики јувелирски комади, они ће вас дефинитивно издвојити из просека и винути на ниво високе моде.

Са чиме?

Слободно га ставите на попросје – на доњи део крагне, као орден, или на место првог дугмета блузе која мора бити од природног материјала – свиле, памука... Слободно ставите брош на трикотажу, али само ако је носите са класичном сукњом или панталонама. Све друго зависи од вашег укуса и жеље. Брош на рамену, високо уз врат, обавезује у погледу наушница. Не конкуришите му висећим минђушама које се и физички додирују са њим. Мање, такође златне, али краће наушнице биће сасвим довољне.

Где?

Правила моде 2009. кажу – свуда! Једноставнији златни брош пристајаће елегантном пословном комплету, нарочито ако имате намеру да покажете своју сериозност на састанку са новим партнерима или на управном одбору. Ипак, брошеви са брилијантима су резервисани за вечерње изаске и вечерњу тоалету. Чудесна ствар са оваквим брошевима је и то што су у стању да тренутно претворе поподневни костим у вечерњи (пазите ипак да горњи део нема нашивене цепове), што је права срећа за пословну жену која често нема времена да оде кући да се пресвуче између два дешавања.

Модне тенденције

Поново је у моди „биљна“ и „животињска“ тематика. Дизајнери и јувелири се труде да дочарају крхку хармонију живих цветова, раскош лептирових крила, елеганцију и моћ дивљих животиња. Све што је изразито, јарких боја, наглашено, је у моди што се брошева тиче. Подвучите сопствену индивидуалност неком од

ових визуелизација. Да ли сте филигранска лептирица или опасни пантер, или волите интелектуалне игре геометријским фигурама? Мали позлаћени миш са кристалним очицама подвући ће вашу духовитост (он је и даље врло тренди јер је, по кинеском календару, ова година била „његова“!). Једноставан брош у виду игле са копчом може бити врло користан – као практичан предмет, али и сјајна инвестиција... Шта ако мушкарац до вас, баш у сред новогодишње ноћи, изгуби иглу за кравату?!

В. Алексић

MENJAČNICA

Knez Mihajlova 6/11 Smederevo
Tel: 026/613-113

Непревазиђени стил латинског завођеника

Свој елеантног и оушћеног сшила одувек је ичачи најцењеније, италијанској имици. Да бисте били зајажени као човек од сшила и да бисте са собом носили дух италијанске елеанције, не треба обавезно и да долазите из Италије. Праисте наша ујучиства и бићете смедеревски Ерос, у исто време елеантни и оушћени, шармантни и тренди.

Дакле, шта вам је потребно? Не много, то смо већ рекли, само панталоне, кошуља, џемпер и ципеле. Кренимо редом. **Панталоне** би требало да буду налик фармерицама, али никако од Тексаса. За пословне варијанте, оне које изискују нешто више елеганције, могу да послуже и панталоне од одела. Важно је само да у горњем делу буду мало уже, не превише, само мало, благо затегнуте. А ногавице би требало да буду шире. Најважнија одлика италијанског стила је да то што носите буде удобно и да, чак и ако вам не прија сасвим онда обавезно остављате утисак као да уживате у томе што носите.

Кошуља је фантастичан део гардеробе! Постоји веома велики избор casual кошуља. За италијански фазон најбоље је одабрати кошуљу италијанског произвођача или је потражити у тематским продавницама. Неки од произвођача који праве италијанске кошуље, односно кошуље по италијанским лиценцама су Trevizo, Navigare, Camicia mia, Skipper... Модни дизајнери за ову сезону мушкарцима предлажу штрафтасте кошуље, у комбинацији са јед-

нобојним џемпером. Међутим, најтраженије су црне кошуље са белим штрафтама, а још ако имају крагну и рукаве беле боје, онда су то кошуље над кошуљама. Иако се мој драги са овом оценом не би сложио, пре свега због тога што се такве кошуље тешко одржавају, ја тврдоглаво тврдим да нема бољих и елитнијих кошуља од тих. Зато их ретко можете видети у изложима чак и брендираних продавница. Ако негде видите овакву кошуљу, молим вас да ми обавезно јавите.

А сада – **џемпер**! Рекли смо да ове зиме кошуље одлично иду у комбинацији са њим. Углавном, једнобојним. А модерне су све боје, чак и љубичаста лепо стоји мушкарцима, нема потребе да је избегавате. Само, водите рачуна да изабране боје добро уклопите. Интересантан детаљ на џемперима и сакоима је закрпа на лакту. То су ситнице које оплемењују једну комбинацију и чине ваш имиџ другачијим од других. Сматрам да би свако од нас требало да има нешто необично, неки интересантан детаљ, неки свој фазон комбиновања одеће. То даје шмек вашем имиџу. Није узалуд речено да детаљ носи и одређује целу комбинацију.

На крају, преко свега тога, пре свега да вам не би било хладно, можете обући сомотски сако, а обавезан детаљ требало би да буде неки леп, необичан шал, и капица у стилу big Getsbi.

И – **ципеле**. Један чилеански песник рекао је да своју домовину воли као старе, разгажене ципеле, јер се само у њој осећа тако удобно... Чак су му и споменик у облику пара разгажених ципела подигли. Ипак, ако бисте да будете у тренду не треба толико далеко да идете. Обућа, наравно, треба да вам буде удобна, али ако су изабране ципеле са суженим врхом, или чак и патике које се слажу са качкетом и шалом, онда вам само преостаје да, пуни самопоуздања, кренете у освајање женских срца.

Јована Маленовић

5 godina sa Vama!
Od proleća Vas očekuje proširenje asortimana.
Italijanski brendovi: Navigare, Camicia Mia, Skipper.
Samo u butiku Bolonja, TC Danubius, lok 55/A

Љиљана Драгутиновић предлаже

За новојодишњу ноћ ренонимирани фризер у Смедереву Љиљана Драгутиновић Вам предлаже фризуру коју је радила за Кайтарину Радивојевић. За свечане ирилице фризуру обојатићете лејом укосницом.

фотограф: Александар Бренђан, фризура: Љиљана Драгутиновић, шминка: Мирјана Јовановић, рукавице: Евица Милованов-Пенезић, крзно: Ирена Граховац, модел: Кайтарина Радивојевић

И труднице у новојодишњој ноћи могу бити елегантне

Лепота трудне жене је специфична и несвакидашња, баш као и то њено – друго стање. Због тога се о њој другачије говори, она се другачијим естетским мерилима вреднује. Но, када бисмо и за овим уобичајеним посегли добили бисмо сличне оцене. Још када би нам и труднице поверовале. Када бисте, на пример, неку од њих питали да ли ће у новојодишњој ноћи и она бити елегантна и носити светлуцаве хаљине, а при том да се осећа пријатно, одговорила би, највероватније, одречно. А уз мало познавања трендова и материјала и то је могуће.

Свечане хаљине могу бити од еластина који се прилагођава облику тела. Ове сезоне је, на пример, изузетно модерна трикотажа, која може бити толико мека и пријатна да ћете пожелети да је нон-стоп носите. Хаљине од трикотаже осим што су модерне и удобне могу бити и свечане, јер се сада праве са светлуцавим нитима. Када се укомбинују са добрим чизмицама – нема грешке. Дакле, четири поена за хаљине од трикотаже: топле су, елегантне, удобне и модерне. Ако сте се, пак, у трудноћи прекомерно угујили, то не значи да треба да облачите мушке панталоне, и да се осећате лоше. Своју лепоту истакните кад год можете, јер сте – посебни! По могућству, гардероба нека буде или шарена или тамних боја, како би визуелно смањила стомак. То што сте трудница чини вас посебном, другачијом од свих других жена. Већ је то довољан разлог да се на дочеку лепо проведете.

Ј. М..

Мерење вратне фалте код плода и тризомија 21

Као и у целом свету и код нас је постојало русински али и у неку руку обавезно одређивање вратне фалте, као врло специфична метода у откривању аномалија које доводе до рађања монолоидне деце (Down синдрома), који је праћен специфичним изледом деце али и менталном ретардацијом.

Пише: Др Георгијевски

Др Николаидеса сам упознао у Лондону на једном конгресу о феталним аномалијама 1999. г. Пренећу Вам део мојих запажања са тог конгреса и из његове књиге у вези са одређивањем вратне фалте код плода у првом триместру трудноће (11.-14. недеље)

Још 1866. г. известио је Langdon Down, (Доктор једне Лондонске болнице) да кожа оболеле деце од трисомije на 21 пару хромозома, изгледа превелика за њихово тело. 90-тих година је било могуће показати да је тај вишак коже видљив као повећање вратне фалте код фетуса од 11.-14. недеље трудноће.

Ако се та дебљина вратне фалте комбинује са старошћу мајке, слободним Б ланцем хуманог хормонског гонадотропина (β -hCG), као и трудноћом асоцираним плазма протеином – А(PAPA-A), детекциона рата хромосомских неправилности је око 90%.

Down синдром се појављује уколико се цео крак или део дугог крака 21. хромосома појави у три уместо у две копије као последица три различита механизма: нон-дисјункција, транслокација или мозаицизам. У 95% случајева код нон-дисјункције, тај додатни материјал потиче од мајке и то из региона који је одговоран за аномалије лица и срца, менталне ретардације и вероватно кожне промене.

У последњих 20 година развиле су се две догматске групе које су развиле свој скрининг.

Прва, која се развила у земљама са претежно приватним здравственим системом, која предлаже 35. годину као граничну старост за амниоцентезу код одговарајућег ризика и обухвата 10% жена и друга група, са националним здравственим системом,

препоручује догму да само 5% жена траже инвазивну методу а то је старосна група преко 37 година. У овој другој групи су око 30% бебе са тризомијом 21.

У 16 недељи трудноће издвајају се мајчине серум-концентрације за α -фетопротеине, естриол и хумани хорионски гонадотропин за тризомију 21 па се може разликовати од нормалне трудноће, али комбинацијом ових маркера може се дефинирати високо ризична група ефективније него ако се гледа само старост мајке. Овако се могу открити око 60% фетуса са тризомијом 21.

Ризик за тризомију 18 (Klinefelterov sy.) и 13 (Turnerov sy.) расте са мајчином старошћу и опада са напредовањем трудноће (интраутерина смртност између 12. и 40. недеље трудноће је 80%).

Turner sy је изазван обично губитком очевог х хромосома.

Вратна фалта се може у 95% случајева мерити трансабдоминалним ултразвучним прегледом, само у 5% трансвагинално. Резултати трансабдоминалног и вагиналног прегледа су слични, наравно бољи ако се мери трансвагинално. Мора се користити апарат са високом резолуцијом са могућношћу мерења до 0,1 мм. Потребно је минимум 10 минута времена за обављање прегледа. Дужина плода, теме тртица, не сме бити изван вредности 45 мм и 84 мм. Потребно је направити најмање 3 мерења и узети највећу вредност. Најбоље је мерити када је фетус у неутралној позицији, јер грешка може бити од 0,4 до 0,6 мм. Нормалне вредности леже између 5 и 95 перцентиле у 11 недељи код 1,2 мм и расте до 1,9 мм у 13 недељи трудноће. 99 перцентила је за све ово време код вредности од 3,5 мм.

Вратну фалту је могуће у 96-100% успешно мерити рутинским ултразвучним прегледом од 11.-14. недеље трудноће али немојмо заборавити да је тачност мерења зависна и од мотивисаности испитивача ултразвучисте. Фалш позитивни резултати варирају од 0,8 – 6,3 %.

Код трисомije 18 постоји застој у расту плода у раној трудноћи, релативна брадикардија и у 30% случајева Omphalocela.

Код трисомije 13 у 2/3 случајева појављује се фетална тахикардија, застој у расту још у раној трудноћи.

Трисомија 21 показује лако повећање срчане фреквенције.

За упоређење да кажем да је срчана фреквенција код нормалне трудноће у порасту од 110 откуцаја у 5. до 170 откуцаја у 9. недељи и пада на 150 у 14. недељи.

SWISSMEDICA

Vuka Karadžića 11/1
11300 Smederevo
e-mail: swissmedica@gmx.ch

026/ 612 663
062/ 578 012

Стевин **пасуљ** прсти да појеш

Сађу ти нешто испричам. Били човек и жена, и много се волели тријес године, ал жена умре. Жалио је он, жалио и тугово, ал није човек стена, не може да живи сам. Ожени се он. Пита нова жена шта воли да је, оће да му угађа, а он каже – пасуљ. То му је његова прва стално кувала. Скува му и она, пита јел добро, добра каже он, је, ал не цокће. Скува она други, исто... Пробала ово, пробала оно, свашта радила, ал никако да погоди какав он воли. Један дан скувала она опет пасуљ, ставила пред човека, сипала му, кусне он, кад – зацаклише му се очи! Шта си му радила, пита жену, то је тај! Ништа, каже она, све исто ко пре... Ма, нешто си му радила, каже и куса, а она опет – ништа... Не знам, бре, каже, мало ми је уватио и загорео, ништа друго... Ел разумеш? Њему његова прва жена стално кувала загорео пасуљ, а он се на такав навико и заволео га, најбољи му. Зато немаш правило како се кува најбољи пасуљ. Неком је овакав, неком онакав. Ја највише волим један што ме моја покојна баба Коса научила. Узнеш пасуљицу, то ти је онај ситан пасуљ, и лепо опереш и метеш у ладну воду. То урадиш увече кад ћеш сутра да га куваш. Метеш и оставиш. Сутра узнеш живу воду јер се са њу сваки пасуљ најбоље кува. Ову пасуљицу, која је од синоћ набубрила, лепо испереш и метеш у другу воду, чесмену, да проври, после процедиш и опет испереш пасуљ а воду бациш јер ћеш са живу да га куваш. То радиш да те пасуљ негде не обрука, оће он да надима.

Значи, кад испереш пасуљицу вратиш је у лонац и овако урадиш: узнеш једну шангарепу, један пашканат, један першун корен, један мањи целер и једну главицу лука, очистиш, испереш и насецкаш у пасуљ. Онда узнеш кашику алене паприке, бибер зрно и вегету, и то метеш у пасуљ. Е, сад, он може и тако да се кува, без месо, а можеш да метеш и нешто суво – ел коленицу, ел репови, ел сува ребра а добра је и нека сува коска, па чеш и то да опереш под чесму и одма да метеш. Ја тако кувам зимски пасуљ, а у лето не мећем месо него на пола кувања насечем два парадајза. Кад мећем месо, онда мас не стављам, ал кад је клот онда метем кашик у ел мало зејтина. Значи, кад то урадиш ондак сипаш живу воду, поклопиш и метеш на шпорет, на јако, да одма проври. Кад баци први кључ, макнеш лонац у крај ел смањиш ватру да не ври јако него да крчка, и тако оставиш једно сат ипо. Онда можеш да провериш, ако је пасуљица почела да се раскувава појачаш ватру да ври. И пазиш да не увати и загори ко оној жени, ил пустиш ако и ти такав волиш загорео. Кад се вода уполови у лонац мећеш со, ал само ако нема ништа суво, ако има прво пробај. После налијеш опет живу воду, убацаш лис од першуна, два листа лолбера ако волиш лолбер ал ја мећем босиљак, и чекаш. Кад баци први кључ – пасуљ је готов. Ја волим и да љутне па зими метем мауну а лети обичну зелену паприку целу, ал ако не волиш немој да мећеш. То ти је пасуљ чорбас, прсти да појеш. Пребранац се другачије кува.

Фото Славина Панић

otvoreno

Dr
Dexy

На осмех одговорите осмехом, то свако разуме

„... Тешко је исправити дрво које је укриво израсло, или у зараслој ишкарји исправити расадник...”

J. A. Коменски

Пише: Слободанка Радосављевић

Родитељи треба да се потруде да код своје деце створе добре културне навике. Хармонија породичних односа је највећи допринос позитивном развоју ваше деце.

Очекивања већине људи је да се други према њима понашају позитивно. Исто такво понашање очекујемо и захтевамо од деце: да буду примерни и добри ђаци, да се лепо понашају на јавним местима, да не праве изнимке на прославама, да буду добри другови, да не лажу...

Таква очекивања често изневере.

Не знамо разлоге?!

Ако покушамо да лепо замолимо децу, истовремено делујући примером, већа је вероватноћа да ће се очекивања родитеља испунити.

Покушајмо да праведно посматрамо догађања. Ако муж жени наредбодавним нагласком каже: *Скувај ми кафу!* – жена ће то урадити али ће се осећати лоше, а ако јој каже: *Молим Те, скувај НАМ кафу!* – жена ће се осећати вредном особом коју муж цени и поштује, и радо ће то урадити на обострано задовољство. Ако то буде пропраћено и осмехом, а на осмех се одговори осмехом, задовољство је обострано. Деца која одрастају у таквој атмосфери и сама ће се тако, према моделу, понашати.

Није тешко извинити се детету када схватите да сте се неправилно и некоректно понашали. То је један од начина да budete ауторитет за ваше дете, да му покажете колико га цените, волите и поштујете његову личност! То ће улили поверење и сигурност вашем детету, избећи ћете излив беса, а ауторитет родитеља ће порасти. На тај начин ћемо ставити до знања детету да и оно треба да се слично понаша. Колико будете мудри и искрени, а истовремено се тако и осећате, ваше дете ће осећати да је уважено и вољено, и осмехом ће вам одговорити на осмех!

Дете треба и похвалити, наравно ако за то има разлога.

Нарочито треба поздравити и похвалити иницијативу детета да покуша нешто да среди, да уради на свој начин. Похвала има позитиван утицај и на одрасле, а посебно на децу. Ако дете пожели да вам помогне у свакодневним обавезама, а то уради неспретно, похвалите га јер ће му

то бити подстицај да чини сличне и друге покушаје и дође до добрих решења. Похвале и захвалнице треба да буду двосмислене, безрезервне, јер ће се у супротном код детета створити збуњујуће стање и оно неће моћи да створи своја права правила понашања.

Хвала је реч коју дете треба са смислом да усвоји већ у другој години, када изговара прве речи! Вашу поруку дете не-

ће разумети, али ако на осмех одговорите осмехом, постављате темеље добро васпитаног детета.

Хвала вам лепо што сте прочитали текст!

Извините ако се не слажете са мојим мишљењем!

Молим вас, да, ако имате, предлог теме за следећи број Магазина пошаљете реакцију.

Мали празници породичне љубави

Детињци, Материце и Оци су лепо породични празници који се после много година изнова враћају у наш живот. Традиционално везивање симболизује чврсте породичне везе, слогу, мир, поштовање и међусобно помагање у свим приликама. Осим тога, оно упућује укућане на штедљивост и истрајност у врлинама, јер онај ко поседује поштено зарађену имовину и добра дела, лако ће себе откупити у свим споровима пред земаљским судовима, а посебно, вера нас учи, на последњем Страшном суду где ће се вредновати само оно добро што је човек у свом животу направио.

Детињци се славе у трећу недељу пред Божић. Биће то ове године **21. децембра**. Тога дана, рано ујутро, или по доласку из цркве са богослужења, одрасли симболично везују своју децу, најчешће каишем, гајтаном, неким канапом или каквим дебљим концем. Једним крајем везују се руке или ноге, док се други везује за сто или столицу. Деца се **дреше** тако што за ову прилику припреме некакав поклон,

купе га или нешто сама направе а томе се родитељи увек више обрадују, па га дарују онима који их вежу.

Материце се славе другу недељу пред Божић, ове године биће то **28. децембра**. Ово је највећи хришћански празник мајки и жена. Тога дана деца поране и унапред припремљеним канапом, концем, шалом, марамом или каишем напрепад завежу своју мајку, за ноге, на исти начин, као што су њих мајке везивале на Детињце. Мајка се прави да не зна зашто је везана. Деца јој честитају празник, а мајка онда дели деци поклоне, и на тај начин се **дрешу**. На исти начин се вежу и све удате жене, које се дреше поклонима деци: колачима, или неким другим слаткишима. Празник Материца се у новије време свечано прославља и у нашим храмовима, нарочито по градовима. Побожне жене у договору са свештеником припреме пригодан програм, у коме учествују деца са прикладним рецитацијама и певањем, а онда деца везују присутне старије жене. Оне им се дреше поклонима и припремљеним пакетићима, књигама, крстићима... Негде се организује посета болни-

ци, нарочито деčјим одељењима, где се деци носе поклони, што даје овом празнику пун хришћански смисао.

О Оцима причамо у идућем броју.

С. М.

Јединствена понуда!!!

Уникатни фото албуми за:

* венчања

* рођендане

* све врсте прослава

Промотивни пословни фото албуми

Увек брзо

Никад на брзину!

Фото Дунав
17. Октобра 23, Смедерево
026 222 669
gomiparadnja@naclanu.com

Златни јубилеји одбојке

Пише: *др Миодраг Сљејановић*

Почетак у Соколском друштву

На часовима гимнастике у смедеревској Гимназији већ од 1924. године захваљујући наставнику Ивану Облаку ученици су играли одбојку. Неколико година касније „Соколи“ прихватају одбојку и уређују игралиште на свом летњем вежбалишту које се налазило на Пристаништу. Све до 1937. године одбојка се играла лоптом за фудбал, а те године смедеревски трговац и обућар Мирко Тигерман доноси праву одбојкашку лопту. Остала су забележена имена „соколаца“ – првих одбојкаша: Митар Симић, Светозар Тоза Константиновић, Владимир Марковић, Ђорђе Ћирић, Божидар Прокић и Будимир Стојановић. Први велики јубилеј обележен је 2007. године, јер се тада навршило 70 година од доношења прве одбојкашке лопте у наш град.

Прво такмичење – првенство Србије

На иницијативу Фискултурног савеза Југославије у Смедереву је 1946. године основано Фискултурно друштво „Јединство“ које је имало 14 секција различитих спортова међу којима је била и одбој-

ка. И већ те године организовано је прво првенство Србије у одбојци на турнирима у Нишу, Шапцу и Крагујевцу. Смедеревски одбојкаши наступили су на турниру у Крагујевцу у конкуренцији екипа: из Београда („Црвена звезда“), Крушевца, Свилајнца и Крагујевца и са две победе освојили 3. место. Поред поменутих „соколаца“ још су играли: Павле Павловић, Зоран Андрејевић и Слободан Гргуревић (инжењери из Железаре) и „полетарци“ Љубодраг Прокић и Александар Цветковић.

Оснивање Одбојкашког клуба „Металац“

Захваљујући поменутиим инжењерима, а Слободан Гргуревић је касније био и директор, Смедерево је 28.06.1948. године (Видовдан) добило одбојкашки клуб у оквиру Спортског друштва „Металац“, а под патронатом Железаре. Први председник био је Павле Павловић, секретар Зоран Андрејевић, а чланови Управе: Слободан Гргуревић, Љубодраг Прокић и Милош Бојовић.

У деценијама које су долазиле све до великог јубилеја 2008. године одбојкаши Смедерева пролазиће кроз „сита и решета“. Више пута промениће име клуба, игралишта и просторије, али ће од најнижег стићи до највишег ранга. Велики успех постигнут је 1982. године уласком у Дру-

гу савезну лигу, а десет година касније остварен је сан свих генерација – гласман у Прву „А“ лигу. Простор нам дозвољава да само набројимо успехе одбојкаша од те године па до данашњих дана: прволигаши – 15 година, освојено 4. место – 4 пута, победници Купа Србије – 5 пута, полуфина-

Душан Марковић, најбољи одбојкаш Смедерева свих времена

НАЈБОЉИ САСТАВ

В. Динић

Т. Брадарич

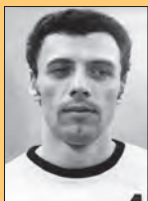
Љ. Прокић

судија
П. Тркуковић

Ј. Цвећковић

Д. Марковић

М. Сљејановић

судија
С. Стојановић

П. Дракулић

С. Журкић

Н. Зиваревић

СЕНИОРИ

Д. Сјеанковић

Б. Тркуковић

С. Живак

М. Баровић

А. Вучковић

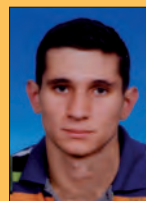
Г. Јанчић

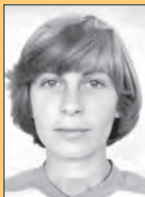
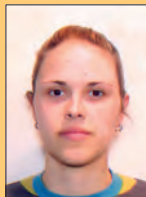
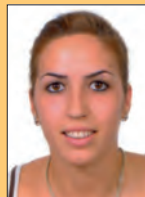
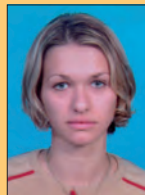
Г. Јанковић

Д. Пејтровић

В. Вуличевић

НАЈБОЉИ САСТАВ			СЕНИОРКЕ				
			 судија Р. Николић				
М. Бијанић	Д. Јовановић	Т. Ристић		И. Динић	З. Рошан	М. Баровић	
			 судија Ј. Качаревић				
Ј. Марковић	С. Јовановић	О. Стојановић		С. Бурчевић	М. Мишић	Т. Јоџић	
							
С. Јанковић	С. Ристић			З. Голубовић	Д. Јовчић		

листи Купа Југославије – 5 пута, освојено 3. место у Купу – 3 пута и једно учешће у европском такмичењу.

Два велика јубилеја прослављена су на достојан начин у току 2008. године. Монографија „Седам деценија смедеревске одбојке“ сачувала је од заборавља преко

3.500 личности које су овом спорту подарили најлепше године свога живота. На свечаној академији са изложбом фотографија и трофеја најзаслужнијима је додељено преко 200 плакета и захвалница. У години јубилеја великим залагањем свих у Клубу одбојкаши се поново такмиче у елитном друштву. За најбољег одбојкаша једногласно је проглашен др Душан Марковић, који је као капитен 166 пута бранио боје своје земље.

Оснивање женске екипе

Организован рад са одбојкашицама почео је 1972. године у ОШ „др Јован Цвијић“, а признања припадају наставницима физичког васпитања Софији Ристић и Драгољубу Михајловићу. Њихова екипа у конкуренцији школа није имала достојног противника, а на финалном (републичком) турниру освојила је 4. место.

Следећи корак учинила је Управа ОК „Смедерево“ која је 29.05.1973. године донела одлуку о прихватању ове школске екипе и Клуб је први пут добио једну женску селекцију. Највећи успех одбојкашице Смедерева оствариле су 1978. године освајањем 3. места у Другој савезној лиги. Неразумном одлуком Управе клуба женска екипа је 1991. године повучена из такмичења. Осам година касније на иницијативу Зорана Голубовића, Силвестера Пауновића и родитеља обновљена је женска одбојка, овога пута у Женском одбојкашком клубу „Смедерево“. Јубилеј жен-

ске одбојке (35. година) екипа је дочекала у Другој савезној лиги, али пролази у сенци мушке екипе!

Најуспешнија одбојкашица Смедерева је Ивана Динић, студентска репрезентативка наше земље.

Ивана Динић, најбоља одбојкашица Смедерева свих времена

Хумореска

Криза

Откад сам у пензији, не знам где сам. Тако једном кренем у шетњу са свог Дорћола низ Дунав, и бијем главу о овој светској финансијској кризи. Падају ми на ум разна решења. И одједном, еурека. Сетим се како може да се све то превазиђе. У том, искрсну предамном нека зидина. Вол стрит, помислих. Нека одрасла дечурлија су се ту ваљала по трavi. Били су некако нервозни и избуљених очију, али ја се одважих: Децо, где је овде Њујоршка берза?

Каква, бре, берза? Ти, матори, мора да си прешао мост.

Какав, мост? – оте ми се.

Па, онај из Ковина – насмејаше се момци и девојке.

Ја им, ипак, објасних како сам био књиговођа у великом социјалистичком предузећу и да смо све проблеме решавали као чаробним штапићем. Тако могу и овај светски...

Декице, ово није Вол стрит, ове зидине је правила Бесна Јерина.

На помен тог имена, сетих се жене и списка за куповину, од хлеба до млека. Пођох натраг, кад ми један добаци:

Него, матори, кад већ решаваш ове кризе, можеш ли и ову нашу. Видиш да кризирамо.

А каква је то ваша криза, како да је решим? – вратих се.

Ништа лакше, даш нам неку кинту да купимо „траву.“

Зашто да купујете кад овде је имате напретек – зачудих се.

Не разумеш, матори, него отвори се.

Шта ћу, дадох им пола пара што сам имао у новчанику. Један од њих брзо отрча и за минут се врати са некаквим цигаре-

тама. Сви задимише одједном и преко лица им се разли некакво блаженство.

Матори, цар си – захвалише ми се деца.

Док сам се враћао у Београд аутобусом, размишљао сам о тим новим генерацијама. Како не разумеју суштинске ствари. Ко зна да ли ће ме и онај Динкић или Цветковић примити и разумети.

Орасположи ме једна мисао: Ипак сам једну кризу решио. Ми-слим на ону децу.

Драгућин Минић Карло

Афоризми

► Демократију немамо.
Хоћете ли нешто са роштиља?

► Нисмо ми ни тражили цео капитализам!
Само њихове плате!

► Бог чува Србе.
За експерименте.

► Неће нама Америка диктирати!
Даће нам откуцано.

► Два пута смо изгубили на Косову,
и нисмо се пласирали у финале.

► Два и два су четири.
Плус ПДВ, републички допринос и градска такса.

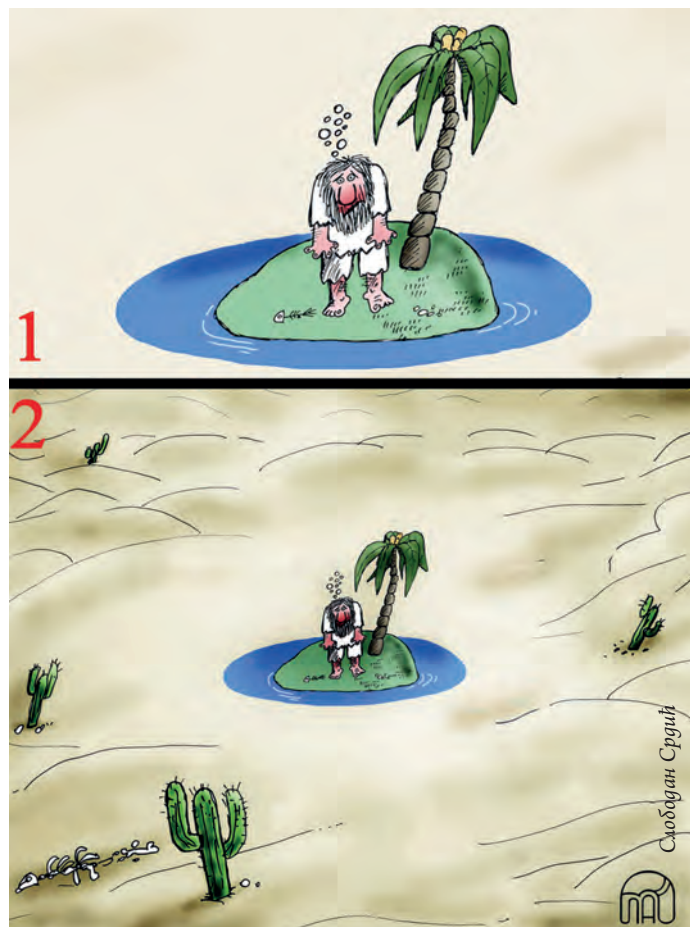
► Сви генерали су паметни после битке.
А дезертери пре битке.

► Претукли су ме због писања графита.
Жврљање по затворским зидовима је забрањено.

► Открио сам рупу на саксији.
Била је од метка.

► У овој години очекује се раст производње.
Такав је хороскоп.

Слободан Симић

Децембар

Опет су нам Латини подвалили! Продали нам фаличну робу. Увалили нам свој десети месец, јер **Децембер** баш то значи – десети месец римског календара, да њиме окончамо годину, убеђени да она има дванаест месеци. А док се нисмо повели за светом, лепо смо га називали **божићни месец**, јер се, упркос нашој навици да овај празник славимо у јануару, у *она* времена Божић славимо у децембру. Ко не верује, нека завири у књиге. Записано је да је деспот Ђурађ Бранковић, оснивач нашег Града, упокојио **25. декемврија, на Божић, године 1456**. Ко се боји дебелих књига, нека завири у црквени календар, и тамо исто пише, 7. јануара по овом али 25. децембра по старом календару. И ту није крај забунама, јер је по црквеном рачунању времена децембар – четврти месец. Један од старословенских назива је **студен**, на староруском је **студениј**, наша словенска браћа Украјинци зову га **груден**. Пољаци **грудниен**, Белоруси **снежан**, а Хрвати, Чеси и понеки забачени Срби – **просинац**. По неким тумачењима име је добио по томе што Сунце *просијава*, једва се пробија кроз облаке. Има децембар још једно лепо народно име – **коледар**, по лепом обичају да се испраћање старе и дочекивање нове године празнује обредним маскираним поворкама које представљају душе мртвих предака, обилазе село и певају песме којима славе долазак Нове године: *Данак свану, коледо, Муња севну, коледо,*

Да можемо окупати, коледо, Младог бога и Божића, коледо... И све је било јасно! Данас се, певају неке друге песме, ваљда због тога што нам је дванаести месец – десети.

Четири су велика црквена празника овога месеца црвеним словом уписана у православном календару.

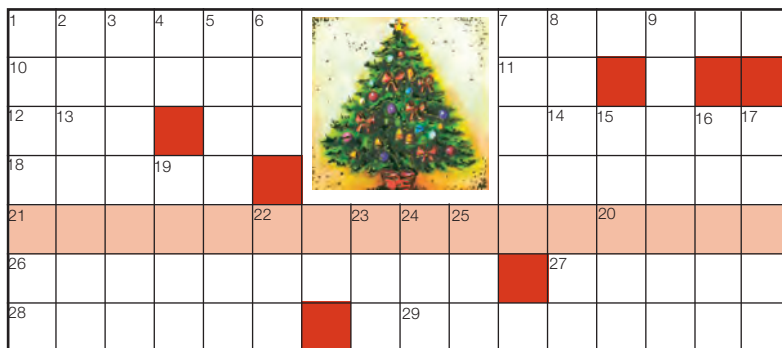
4. децембра (21. новембра по старом календару) славимо **Ваведење Пресвете Богородице**, дан када су Пресвету Деву Марију отац Јоаким и мајка Ана, као трогодишњу девојчицу, из Назарета одвели у Јерусалим и, увевши је у храм првосвештенику Захарију, оцу светог Јована Крститеља, предали је Богу на службу.

9. децембра (26. новембра по старом календару) славимо **преподобног Алимпија Столпника**, који је своју прииврженост вери и преданост Богу показао тако што је изградио храм у част свете Ефимије која му се у сну јавила, и покрај храма стуб (столп) на који се попео и на њему, у посту и молитви провео пуне 53 године.

13. децембра (30. новембра по старом календару) славимо **светог апостола Андреја Првозваног**, првог апостола Христовог, брата светог Петра, рибара по занимању.

19. децембра (6. по старом календару) славимо **светог Николу чудотворца**, архиепископа мириклијског, кога су, због правдољубивости, још за живота људи сматрали светитељем, у мукама и беди га призивали у помоћ а он им се јављао, у сну или на јави, и помагао. Особито га, као свога заштитника, славе морепловци и рибари.

Наградне укрштене речи

ВОДОРАВНО: 1.Бусола, 7. Пшенични хлеб, обично округло (мн), 10.Остава за зрнасту храну (мн), 11.Симбол ербијума. 12.Ознака Ниша, 13.Мера за површину земље, 14.Освештани хлеб у комадићима који се у православној цркви дели верницима после литургије, 18. Град на северу Авганистана, 20.Прамера, основни узорак мере, **21.Новогодишњи поздрав**, 26. Радионица за топљење метала, 27. Рт на острву Огњена земља, 28. Оглас у новинама, 29. Држављани европске државе.

УСПРАВНО: 1.Игра картама, 2. Грчко слово, 3.Ознака за милибар, 4.Град у Србији, 5. Врста папагаја, 6.Име италијанске филмске глумице Мангано („Декамерон“), 7. Држава у Африци, главни град Дакар, 8. Говорник (мн), 9. Дуго удубљење које чине две долине супротних праваца, 15. Име руског писца Булгарина, 16. Страно мушко име, 17.Ситни индијски новчићи, 19. Градић у Панаму, 20.Обичај (тур), 22. Орган чула мириса, 23. Симбол никла, 24.Очеви, 25.Јединица за снагу.

Два читаоца која тачно реше укрштеницу добиће пригодне поклоне. Имена добитника објавићемо у следећем броју!

Аутор: Раде Јовановић

Наградни купон

Решење.....

Име и презиме.....

Адреса.....

Телефон.....

Купон са решењем укрштенице послати на адресу:

NEWPRESS, Лукијана Мушицког 131, 11300 Смедерево

Решење наградне укрштенице из прошлог броја: **ЗЛАТНА СТРУНА**

Комплет књига Смедеревске песничке јесени добили су **Александра Буцак**, Кнеза Михаила 93 и **Светлана Радосављевић**, Димитрија Давидовића 13.

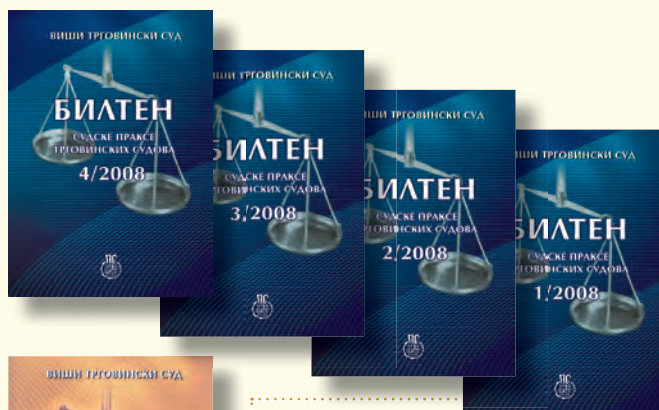
СТРУЧНИ ЧАСОПИСИ ПРИВРЕДНОГ САВЕТНИКА

„Привредни саветник“ и „Регистар прописа“ су стручни часописи с највећим тиражом у Србији од 15000 примерака

Претплата на „Привредни саветник“, 24 броја годишње + ванредни број и Додатак уз часопис, и „Регистар прописа“, 12 бројева годишње.

– годишња претплата	43.600 динара
– полугодишња претплата	22.800 динара
– за четврти квартал 2008.	11.900 динара

Четири броја годишње + гратис књига „ЗАКОН О СТЕЧАЈНОМ ПОСТУПКУ кроз праксу трговинских судова 2005–2008“ (520 страна)

ПРЕТПЛАТА ЗА 2008. ГОДИНУ
5.000 динара

СТРУЧНЕ ПУБЛИКАЦИЈЕ С НАЈВЕЋИМ ТИРАЖОМ У СРБИЈИ

До сада је продато преко 30.000 примерака овог приручника.

У трећем издању обрађена је примена свих МРС/МСФИ и наших прописа са изменама до јула 2007. Популарни назив „Библија за рачуноводство“.

Обим: 1.552 стране
Цена: 5.000 динара

Прво издање ове књиге одмах је распродато. Јуна месеца 2008. године изашло је друго измењено и допуњено издање.

Књига садржи објашњења и званична мишљења у вези са применом ПДВ у грађевинарству.

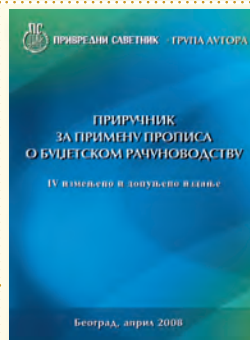
Обим: 584 стране
Цена: 10.000 динара
За претплатнике 6.000 динара

До сада је продато преко 30.000 примерака овог приручника.

У трећем издању обухваћена је примена свих прописа са изменама до јула 2007.

Обим: 200 страна
Цена: 1.500 динара

Треће издање ове књиге одмах је распродато. Априла месеца 2008. године изашло је четврто измењено и допуњено издање.

Књига садржи објашњења и примере књижења промена према прописима о буџетском рачуноводству.

Обим: 425 страна
Цена: 3.000 динара

До сада је продато преко 15.000 примерака овог приручника.

У трећем издању обухваћена је примена свих прописа са изменама до јула 2007.

Све што треба знати о ПДВ садржи ова књига.

Обим: 1.144 стране
Цена: 4.000 динара

У збирци прописа садржани су сви прописи о буџетском рачуноводству са изменама и допунама до краја марта 2008. године и који се примењују у пословању и вођењу пословних књига по систему буџетског рачуноводства.

Обим: 405 страна
Цена: 3.000 динара
За претплатнике цена комплекта (Приручник и Збирка за буџетско рачуноводство) износи 3.000 динара

СЛУЖБА ПРЕТПЛАТЕ: ТЕЛЕФОН 32-09-630, ТЕЛЕФАКС 32-09-620
www.privsav.co.yu

*Срећна Нова година
и Божићни празници*

*Merry Christmas
and Happy New Year*

Nušićeva 8 11300 SMEDEREVO
tel./fax.: ++381 26 22 77 08

e-mail: office@grapps.net
www.grapps.rs

"GrappS" a.d.